

CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA

CESTOVNÍ HOREČKA

NEVYŘEŠENÁ
VRAŽDA V
OLOMOUCI

PROČ LIDÉ NEČTOU

YOUTUBEŘI ODHRÝVAJÍ
ZÁHADY

ZÁHADA NEODEVZDANÝCH ÚHOLŮ
NA TEAMS

ROZHOVOR:
MGR. JANA
MAZÁNHOVA

TAJEMNÉ
ČESKOSASKÉ
ŠVÝCARSHO

TAJEMSTVÍ FRIDY
HAHLO

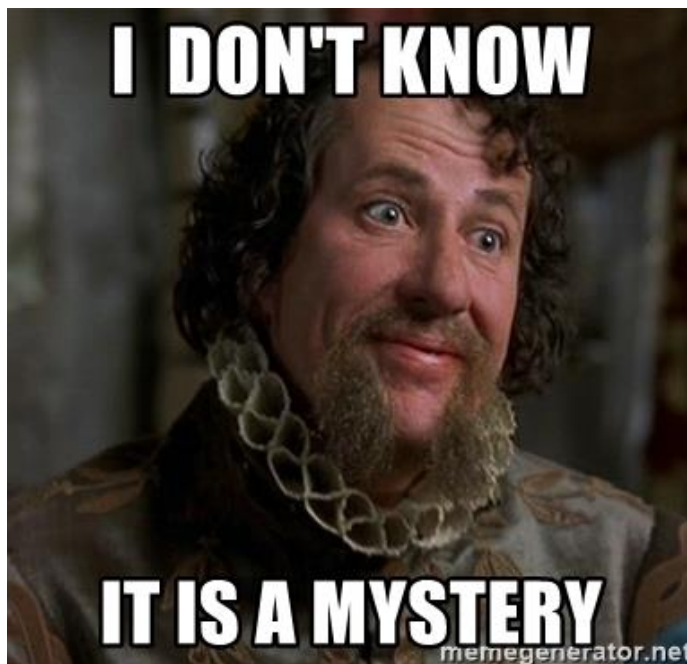
Zdroj: <https://www.pinterest.de/pin/161425967869533495/> (cit. 2021)

Obsah čísla

Úvodník – Je to záhada!	1
Za záhadami okolo světa	3
Rozhovor s paní učitelkou Mazánkovou	23
Záhady a YouTube	25
Kruhy v obilí.....	27
Matěj Zaorálek – Záhada neexistujících úkolů	31
Okénko do cestovního ruchu, aneb víte, co se děje	33
Temná tvář Českého Švýcarska.....	35
Záhadný záblesk v okně: černá, bílá a modrá	40
Doporučuji: Filmy inspirované záhadami	42
12 otázek pro Fridu Kahlo (rozhovor ze záhrobí)	49
Historická záhada: Olomoucká vražda – 4. srpna 1306.....	55
Dilema (ne)čtenáře.....	58
Češtinářské okénko – otevřený dopis	64
Křížovka: Jak dobře znáš mytické bytosti?	65

Úvodník – Je to záhada!

„It's a mystery,“ odpověděl pokrčením ramen ředitel shakespearovské společnosti Philip Henslowe ve filmu Zamilovaný Shakespeare. Jedná se o jednu ze slavných filmových replik, která mě při přemýšlení o tématu tohoto čísla Cestovní horečky napadla jako první: Je to záhada a nedokážu to vysvětlit, ale dobře to dopadne. Když se na divadle všechno pokazí, jeden herec ztratí hlas, další začne nevysvětlitelně koktat, shoří opona nebo se ztratí hlavní ženská postava – nakonec se to lidově řečeno „nějak vyvrbí“. Nikdo neví proč, ale děje se to. Postavy ve filmu to považují za jednu z těch věcí mezi nebem a zemí, po kterých je lepší raději nepátrat.

My jsme se ale v časopise rozhodli, že po záhadách naopak pátrat budeme. Předchozí číslo (podzim 2020) už články o písni Gloomy Sunday nebo o Klubu 27 naznačilo, že nevysvětlitelná úmrtí, konspirace a tajemná spiknutí nás v redakci zajímají velice a tušíme, že nejsme sami.

Záhady fascinovaly lidstvo odjakživa: kdo z vás nikdy neslyšel o UFO, Yettim, Bermudském trojúhelníku, oblasti 51, spiknutí tajemných sekt (Iluminátů, Zednářů), o kruzích v obilí, nevysvětlitelných úmrtí různých dobrodruhů, o nálezech kosterních pozůstatků obrů, tajemných účincích starověkých pyramid a kamenných menhirů, zmizelé Atlantidě, svatém grálu nebo Kameni mudrců.

Ostatně, žijeme v době, kdy konspirace, záhady a tajemno bují všude kolem nás. Tajemné experimenty čínských vědců s uměle vytvořeným (či dokonce neexistujícím) virem Sars Covid-19, do kterých je zapojený Bill Gates, magnát s maďarskými kořeny George Soros, a kolem nich shlukující se podvratní Žido-Zednáři, slouží k ovládnutí světa! Čipy implantované lidem potají při testech a při očkování slouží k jejich ovládnutí jejich mysli i peněženek. Je to velké a tajemné spiknutí, jehož oběťmi jsme my všichni (Samozřejmě kromě těch, kteří to všechno už dávno prokoukli)! Kde se vzal ten tajemný virus? Proč tak zákeřně zaútočil na nic netušícího čínského netopýra? Proč zrovna tohoto savce snědl hladový pacient 1? To jsou jedny z velkých záhad, které už asi nikdy nerozluštíme.

Touto aktuální záhadou se v zinním čísle ale zabývat nebudeme. Přece jen na to máme povolanejší odborníky ve vládách světových velmocí. Nás budou

zajímat záhady větší, temnější, a tak děsivé, že z toho mnohým čtenářům bude hrůzou blikat displej jejich zařízení pro dálkovou výuku.

Od Matěje Zaorálka se v jeho článku dozvíte, proč za celé pololetí neposlal ani jeden úkol do zadání na MS Teams! Zejména pro mnohé učitele, i když už leccos tuší, by to mělo být velké odhalení. Od Adély Janotové ve velice pěkném zamyšlení s názvem Dilema čtenáře zahloubáme do věčné záhady, proč dnešní generace nečte a jak ji přilákat zpět knihám. A tím se naše nová autorka zdaleka nevyčerpala! Ve svém druhém článku, který už se více blíží hlavnímu zájmu našeho časopisu – cestování, vás zavede do tématu cestovatelských záhad – podíváme se do tajemství opředěného nejmladšího národního parku České republiky – Českosaského Švýcarska.

No a co si připraví naši šéfredaktoři Matouš Frýbort a Nella Kučerová? To zůstává záhadou i mě samotnému, protože ani po uzávěrce tohoto čísla jsem žádné jejich texty nespatriil. A to ani teď, když s posledními úpravami tohoto zimního čísla pomalu nadešlo i jaro. Trochu se bojím, že už ani žádný neuvidím. Ale o tom koneckonců záhady a tajemství jsou: Pravda je někde tam venku a nám nezbývá než doufat, že ji jednou odhalíme!

A jak říkal zmíněný Philip Henslowe: vlastnit divadlo (v našem případě vést časopis) je život v neustálém stavu ohrožení, který je mnohem horší než morová epidemie (či covidová pandemie). Samé problémy, katastrofy, termíny a stres.

Ale co s tím budeme dělat? Odpovídá mu jeho společník.

Nic, ono to vždycky kupodivu nějak dopadne.

Ale jak to?

Nevím. Je to záhada...

Pavel Stůj

P. S. (psáno 21. 3. 2021) Nakonec to bylo přesně jako předvídal divadelník Henslowe, články se objevily na poslední chvíli a zimní číslo našeho prvního letošního časopisu bylo zachráněno. Jen v té zimě jsme to už nestihli... ale co, záhadami se člověk může zabývat bez ohledu na roční období. Tak se pusťte do čtení!

Za záhadami okolo světa

Taky vám tolik chybí cestování? Vsadíme se, že většině z vás ano, přece jenom studujeme cestovní ruch. A právě z toho důvodu jsme si pro vás připravili pomyslnou cestu okolo světa, při níž poznáte hned několik záhad či tajuplných míst.

Stonehenge

Poloha:

Světadíl: Evropa

Stát: Velká Británie

Záhady a konspirace:

Naše cesta okolo světa začíná v Anglii, kde se podíváme na komplex kamenných kruhů a menhirů (=kamenných bloků svisle zasazených do země), kterému se říká Stonehenge. Toto místo je již od pradávna považováno za záhadné a vzbuzuje mnoho otázek. Vždyť se pořádně ani neví, co samotný název vlastně znamená. Existují dvě teorie – jedna říká, že část názvu „henge“ znamená „šibenice“, ta druhá zas tvrdí, že význam slova je „zavěšený“, Stonehenge by tudíž znamenal buď „Kamenná šibenice“ nebo „Zavěšený kámen“.

Jediné, co se víceméně ví, je čas jeho vzniku. Stonehenge byl stavěn v několika etapách, přičemž období stavění mělo začít kolem roku 3000 př. n. l., celá stavební činnost pak měla ustát asi až roku 1600 př. n. l. Kdo Stonehenge postavil, jak nebo za jakým účelem jsou otázky, na které tak jednoznačně odpovědět nelze. Jak třeba mohli lidé v tehdejší době přesunout a následně vztyčit tak obrovské a těžké balvany, z nichž některé byly přepraveny ze vzdálenosti až 300 km?

O tom, kdo jej vytvořil, už naštěstí existuje mnoho domněnek a legend. K těm nejbáznivějším patří například to, že Stonehenge vybudoval samotný ďábel nebo mimozemšťané, obyvatelé bájně Atlantidy či dokonce kouzelník Merlin z artušovských příběhů kvůli magické a léčivé moci velkých kamenů. I dnes spoustu lidí věří, že Stonehenge má magickou sílu a je centrem záhad. V jeho okolí se prý totiž objevují tajemné kruhy v obilí nebo někteří návštěvníci viděli, jak kameny vyzařovaly záhadné světlo.

Vědecké vysvětlení:

Ačkoliv je pravda, že ani vědci toho o Stonehenge neví tolik, kolik by chtěli, přece jen tu máme nějaká racionální vysvětlení o vzniku tohoto zajímavého místa. Nejrozšířenější názor tvrdí, že Stonehenge vybudovali keltští duchovní, tzv. druidové, i když i tato teorie bývá často považována za nepravděpodobnou. Teorií o účelu stavby je taky více. Nejznámější teorie považuje komplex kamenů za jakousi pravěkou astronomickou observatoř, díky níž bylo možné vypočítat fáze Slunce a Měsíce. V další známé teorii Stonehenge představuje svatyni, v níž se pořádaly obřady a rituály. Za zmínku ale určitě stojí také nedaleká vykopávka z roku 2007, při níž byly objeveny zbytky vesnice. Tento objev vyvolal spekulace o tom, že Stonehenge mohl sloužit jako pohřebiště.

Jaká je ovšem pravda, to se bohužel zatím neví. Přesto však můžeme být rádi, že se Stonehenge dochoval až do dnešního dne, neboť je to krásný důkaz prehistorického osídlení Anglie a také nejznámější pozůstatek doby bronzové.

Magický Stonehenge z různých úhlů pohledu

Lochnesská příšera

Poloha:

Světadíl: Evropa

Stát: Velká Británie; Skotsko

Konkrétní výskyt: jezero Loch Ness

Záhady a konspirace:

Lochnesská příšera je tvor, který se údajně vyskytuje ve Skotsku v jezeru Loch Ness. Má to být živočich 15–20 metrů dlouhý s asi třímetrovým krkem a

výrůstkem v podobě rohu na hlavě. Někteří pozorovatelé uvádějí také dlouhé tmavé chlupy na částech těla.

Pověst o záhadném zvířeti existuje už několik staletí. Nejstarší dochovaná zmínka pochází z 6. století z díla o sv. Kolumbovi. Ten měl v roce 565 zachránit kolemjdoucího, který byl napaden příšerou, to se stalo kdesi u řeky Ness, tedy nikoli u jezera.

V roce 1871 byl vydán článek o spatření velkého vodního tvora a od 20. století byly hlášeny stovky zpozorování. V roce 1933 dokonce manželé projíždějící kolem jezera museli kvůli obrovskému tvorovi na silnici zastavit auto a počkat, až se odplazí do vody. V tomto období také vznikaly fotky Nessie. Žádnou však nelze považovat za věrohodný důkaz, existenci Lochnessky. Od 60. let jsou prováděny pokusy o zachycení stopy a pořízení důkazu, že tento tvor opravdu existuje. Na břehu byly rozmístěny kamery a jezero bylo zkoumáno mini ponorkou. Pomocí sonaru byl důkladně prohledáván celý povrch jezerního dna. BBC dokonce 2 roky nepřetržitě monitorovalo jezero. Žádný pádný důkaz však nebyl pořízen a existence záhadného tvora je tedy velmi nepravděpodobná.

Vědecké vysvětlení:

Jde o tvora z druhohor. To tvrdí nejčastější teorie, která se snaží vysvětlit výskyt tohoto živočicha. Teorie tvrdí, že jde o plesiosauro, druhohorního tvora. Vyskytovali se i ve sladkých vodách a je tedy možné, že by přežil a jelikož je jezero hluboké a velké, je to teoreticky možné. Je však také velmi nepravděpodobné, že by tak velký tvor tak dlouho unikal vědcům i amatérům. Další teorie tvrdí, že pozorovatelé viděli jen hejna ryb či koberce vodních řas na hladině. Mohlo by se prý také jednat o tuleně, kteří se nějakým způsobem dostali do jezerních vod. Jiné vysvětlení říká, že by mohlo jít o potopený strom, který se díky rozkladným procesům náhle vynoří na hladinu.

Černobílá fotografie – nejznámější fotka Lochnessky / barevná fotografie – jedna z dalších fotek příšery (pravděpodobně fotomontáž)

Bigfoot

Poloha:

Světadíl: Severní Amerika

Stát: Kanada, USA

Konkrétní výskyt: kanadská provincie Britská Kolumbie, severozápad USA

Záhady a konspirace:

Bigfoot, v překladu „velká noha/stopa“, je bytost severoamerického folklóru, neznámý druh dvounohého hominida (=lidem podobní primáti; lidoopi), jehož existence není spolehlivě prokázána. Bigfoot je popisován jako velké, svalnaté opičí stvoření zhruba 1.8 – 2.7 metrů vysoké s tmavými chlupy. Své jméno si získal díky obrovským stopám, které jsou údajně 61 cm dlouhé a 20 cm široké. Do podvědomí veřejnosti se Bigfoot dostal roku 1958, kdy muž jménem Ray Wallace objevil velkou stopu neznámého tvora. Ačkoliv po Wallacově smrti jeho příbuzní potvrdili, že se jednalo o podvrh, záhada okolo Bigfoota měla stále své příznivce a desítky až stovky svědků.

V srpnu roku 1967 byly jedním antropologem zdokumentovány šlápoty domnělého Bigfoota a v říjnu téhož roku byl na kameru zachycený on samotný. Krátké video zachycuje pravděpodobně samici Bigfoota ležérně kráčející po hlinitopísčitém terénu. Ačkoliv skeptici tvrdí, že na videu je člověk převlečený v kostýmu a jedná se tedy o podvod, je to nejznámější důkaz o tajemném Bigfootovi, k němuž se přikláněli i uznávaní antropologové. Jeden z několika důvodů, proč lidé považují video za pravé, jsou pohyby tvora, jež se výrazně liší od lidských. Dalším faktorem jsou velké stopy, které za sebou zanechává. A aby toho nebylo málo, dokonce štáb BBC se v roce 1998 pokusil natočit napodobeninu původního videa pomocí převlečeného člověka v kostýmu Bigfoota. V porovnání s originálními záběry je na první pohled zřejmé, že člověk má výrazně kratší ruce.

Jak to tedy s Bigfootem je, není stejně jako u spousty dalších záhad objasněné. Lidé však v něj pořád věří – dokonce bylo založeno několik organizací, které se Bigfootem zabývají a dělají ohledně jeho existence různé výzkumy.

Vědecké vysvětlení:

Asi není překvapující, že většina důkazových materiálů je považována za podvrh ve snaze získat si především pozornost veřejnosti. Například v roce 2012 na to doplatil jistý muž, jenž se za Bigfoota převlékl a později byl zabit autem.

Další, velmi prosté vysvětlení je, že zpozorování Bigfoota jsou jen nesprávně identifikovaná zvířata, jako například černí medvědi.

Zastánci Bigfootovy existence věří, že by se mohlo jednat o novodobého potomka vyhynulého rodu hominidů – Gigantopithecus, nebo také o vzdáleného příbuzného Yettiho, dalšího záhadného tvora, o kterém si něco povíme později i v tomto článku.

Nejznámější snímek Bigfoota (vystříženo z původního videa)

Area 51

Poloha:

Světadíl: Severní Amerika

Stát: Spojené státy americké, Nevada

Záhady a konspirace:

Tuto velmi známou oblast opředenou ne jednou konspirační teorií, určitě není potřeba složitě představovat. Jedná se o armádní základnu amerického letectva v oblasti vyschlého jezera Groom Lake v jižní části amerického státu Nevada. Vznikla už v roce 1957 jako výzkumné armádní středisko, ale americké letecké síly potvrdily existenci základny až v roce 1994.

Oblast kolem této základny je uzavřená a střežená, okolní hory znemožňují radarové sledování oblasti. A asi i kvůli těmto tajnostem je oblast 51 v hledáčku všech konspiračních teoretiků.

Jedna z nejznámějších teorií hovoří o tom, že zde testují mimozemské stroje, které dopadly na zem. Pitvají zde mimozemšťany nebo se s nimi scházejí. Další teorie pojednávají o vývoji technologií určených k cestování v čase nebo činnosti spojené s údajnou tajnou celosvětovou vládou.

V květnu roku 1989 vystoupil v televizi Robert „Bob“ Lazar, který v této základně pracoval 5 měsíců. Kvůli své bezpečnosti byl natáčen v šeru s pozměněným hlasem a jménem Denis. Uvedl, že americká vláda prováděla výzkumy na devíti kosmických strojích, které nemohly být sestrojeny na Zemi. Americká vláda všechny informace popřela, ale později se ukázalo, že Robert Lazar na základně skutečně pracoval.

Jednou z dalších hypotéz je, že Oblast 51 je místem, které má simulovat prostředí Měsíce. V letech 2000-2001 vysílala Fox Television pořad o přistání Apolla 11 na Měsíci, v němž bylo naznačeno, že ono přistání mohlo být smyšlené a k jeho natočení možná došlo právě v Oblasti 51.

Vědecké vysvětlení:

Vysvětlení je velmi prosté, jedná se pouze o ostře sledovanou základnu, kde se pravděpodobně vyvíjí nové americké stíhací letouny.

Snímek z Oblasti 51 s řadou zákazových cedulí (např. zákaz focení)

Bermudský trojúhelník

Poloha:

Atlantský oceán

Oblast mezi Miami, Portorikem a Bermudami

Záhady a konspirace:

V oblasti Bermudského trojúhelníku mizí letadla i lodě s posádkou beze stop a vyskytuje se zde i cestování časem.

Nejznámější případ je zmizení 5 amerických bombardérů. Let 19, jak se tento let jmenoval, byla cvičná operace, kdy měly letouny shodit pár bomb do moře a vrátit se zpět na základnu. Avšak poté, co shodily bomby, obdržela základna na pevnině zprávu od velitele letky, že mají problémy s navigací. Po hodinách letu přikázal velitel letky přistát na hladině, protože nemohli najít pevninu a docházelo jim palivo. Po tomto příkazu ztratila základna kontakt s letkou a spustila se pátrací akce. Letadla a ani posádka však nebyli nalezeni.

Další známé případy jsou například zmizení lodí Cyclops nebo Marine Sulphur Queen. Ani jedna loď nebyla nalezena a nejzáhadnější je, že žádná z těchto lodí nevyslala ani signál o pomoc.

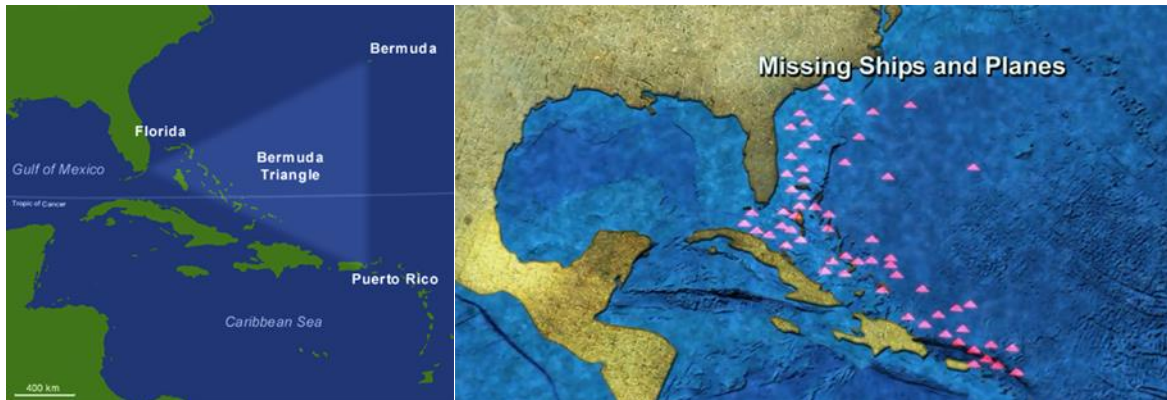
V Bermudském trojúhelníku jsou hlášeny i podivné jevy, jako například neobvyklé atmosférické jevy jako náhlá ztráta viditelnosti, nemožnost určit polohu obzoru, údajné poruchy chování kompasu, pozorování tajemných světél na obloze nebo pod mořskou hladinou. Dokonce jsou zde hlášeny časové anomálie, jako například že letadlo dorazilo k cíli údajně nevysvětlitelně brzy nebo naopak později, než by odpovídalo rychlosti pohybu a vzdálenosti cíle, případně ztráta letadla z obrazovky radaru a jeho opětné objevení po uplynutí nevysvětlitelně dlouhé doby.

Vědecké vysvětlení:

Vědci veškeré anomálie a zmizení vysvětlují tím, že tato oblast je veliká a je v ní hustý letecký i námořní provoz. Zákonitě se tedy v této oblasti vyskytuje více zmizení než kdekoliv jinde. Navíc je zde velmi členitý a hluboký oceán, který dosahuje hloubky až 6000 metrů. Prozkoumat mořské dno je tedy velmi obtížné. Navíc zde proudí golfský proud, který může trosky odnést několik kilometrů od místa katastrofy.

V oblasti se hojně vyskytují hurikány a tornáda a styk golfského proudu s oceánskou vodou vyvolává řadu anomálních jevů, například mlhu, turbulence atd.

Část výše uvedených úkazů lze vysvětlit přítomností velkého množství hydrátu methanu na mořském dně, kde je díky vysokému tlaku vody udržován v pevném stavu. Občas se však oddělí část této stlačené látky a zvolna vystupuje k hladině. Při dosažení mořské hladiny jde o obří bublinu tohoto plynu o průměru i několika set metrů. Pokud by nad takovým místem proplouvala loď, mohla by se náhle bez varování potopit díky snížené hustotě vody. Stejný osud by mohl potkat i menší letadlo.

Lokalita Bermudského trojúhelníku / označení všech zmizelých lodí a letadel

Čupakabra

Poloha:

Světadíl: Severní a Jižní Amerika

Země: Portoriko, Mexiko, USA a další

Záhady a konspirace:

Čupakabra je pověstné zvíře údajně žijící v některých částech Severní i Jižní Ameriky. Jeho název pochází ze španělštiny a v překladu znamená doslova „vysávač koz“, což nemá od charakteristiky tvora vůbec daleko – říká se, že Čupakabra napadá a pije krev z hospodářských zvířat, jako jsou kozy, ovce apod.

První zaznamenaný útok se údajně stal v květnu roku 1995 v Portoriku. Tenkrát bylo nalezeno osm mrtvých ovcí, z nichž každá měla tři kousnutí v oblasti hrudníku a každá byla kompletně bez krve. Téhož roku v srpnu pak uhynulo 150 hospodářských zvířat v portorickém městě Canóvanas, ale tentokrát se našla i jedna svědkyně, která nahlásila spatření Čupakabry. Záhadných úmrtí zvířat

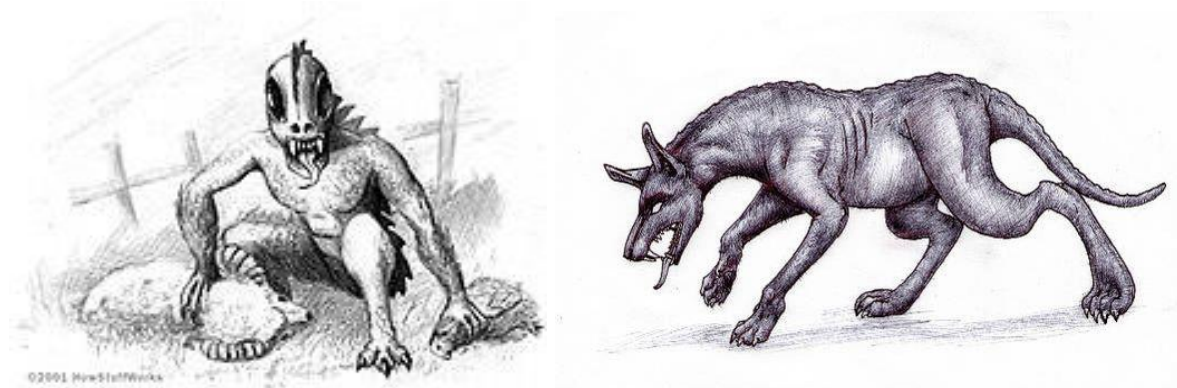
začalo na ostrově přibývat a zanedlouho poté byla zaznamenávána svědectví o Čupakabrovi i v dalších zemích, jako například v Dominikánské republice, Bolívii, Brazílii, Argentíně atd. Nejvíce záznamů však pochází z Mexika a jihozápadních států USA.

Co se týče fyzického vzhledu, Čupakabra je často popisován různými způsoby. Nejčastěji se popisuje jako asi jeden metr vysoký kožovitý či šupinatý plazovitý tvor zelenošedé barvy s ostrými trny na zádech. V dalším běžném popisu má Čupakabra podobu jakéhosi podivného plemene divokého psa bez srsti s výraznou páteří a velkými tesáky a drápy.

Vědecké vysvětlení: "

Ačkoliv vědci a biologové považují Čupakabru jako výmysl moderní doby, k nejlogičtějšímu vysvětlení patří stejně jako u dalších záhadných tvorů špatná identifikace již známého druhu živočicha. V tomto případě si Čupakabru mohou lidé plést se zatoulanými mexickými psy, což je jedno z plemen psů bez srsti, nebo s jinými nemocnými psy či kojoty, kteří právě na následky nemoci (jako je např. svrab) o srst přišli.

Toto tvrzení by pak vysvětlovalo, proč útočí zejména na hospodářská zvířata. Jelikož je zvíře kvůli nemoci oslabeno, je pro něj mnohem jednodušší zaútočit na domestikovaná zvířata, než na ta divoká. Někteří lidé však s tímto vysvětlením nesouhlasili, protože si nemyslí, že by pes nebo kojot zaútočil na jiné zvíře jen tak, aniž by jej nesnědl. Avšak i tato námitka se dočkala vysvětlení. Kojoti i psi mohou útočit a nespotřebovávat tehdy, když jsou nezkušení nebo natolik slabí, že svou kořist nezvládnou zabít a ta pak na následky zranění zemře sama.

Ilustrace dvou různých podob Čupakabry

Teotihuacán

Poloha:

Světadíl: Severní Amerika

Stát: Mexiko

Záhady a konspirace:

Toto město leží asi 50 km od hlavního města Mexico City. V době největšího rozkvětu, to je přibližně doba od roku 200-600 našeho letopočtu, v něm žilo 200 000 tisíc obyvatel. To znamená, že ve své době to bylo 6. největší město na světě. O městě Teotihuacán se toho moc neví. Nevíme, kdo ho založil, postavil a ani proč bylo kolem roku 650 n. l. opuštěno. Název městu dali až Aztékové, když ho ve 13. století objevili.

Celé město je vystavené podle propracovaného plánu, a to napovídá tomu, že město bylo nejdříve naplánováno a stavěno až potom. V době největšího rozkvětu se Teotihuacán rozkládal na celkové ploše 22–25 km², uspořádané do pravidelné sítě ulic a bloků. Její rozvržení bylo dáno přesným schématem založeným na čtvercích o rozloze 25 m². Také řeka protékající městem byla odkloněna tak, aby tomuto šachovnicovému plánu odpovídala. Město se rozkládalo podél ústřední ulice „Cesty mrtvých“. Ta se táhla ze severu na jih a zahrnovala asi sto náboženských budov. Architekti budovali město postupně, směrem k jihu od mohutné pyramidy Měsíce. Na její jižní straně vedlo z pravoúhlého nádvoří vzhůru široké schodiště. Cesta mrtvých má cca třicetimetrový spád, který stavitelé vyřešili schody. Vždy po padesáti metrech je zde zbudováno sedm stupňů. Takže pokud se na ni díváme z jihu, spatříme nekonečné schodiště, které na konci přechází v pyramidu Měsíce. Při pohledu od pyramidy pak vidíme jen cestu, kde schody zmizí. Je to jedinečný důkaz zeměměřičské techniky stavitelů Teotihuacánu a také důkaz vyspělosti zdejší architektury.

Právě cesta mrtvých a dvě největší pyramidy – pyramida Slunce a Měsíce jsou největšími záhadami. Tak jako o celém městě se o nich moc neví a vznáší se kolem nich mnoho otazníků. Pár největších záhad vypíšeme zde. Nedaleko sluneční pyramidy byly objeveny rozsáhlé podzemní prostory, které jsou z neznámých důvodů izolované cca 15 cm tlustou vrstvou slídy. Důvod, proč tomu tak je, je neznámý. Slída je dobrý izolant například vůči elektrickému proudu anebo odolává žáru do 800 stupňů Celsia. Naleziště slídy se však na území Mexika nevyskytují. Nejbližší je až v Brazílii.

Tvar Měsíční pyramidy přesně kopíruje tvar horského masivu Cerro Gordo, který stojí z pohledu „Cesty mrtvých“ hned za ní. Celá cesta mrtvých tvoří dokonalý model sluneční soustavy, rozmístění budov podél cesty odpovídá vzdálenostem planet v naší Sluneční soustavě a jejich jednotka vzdálenosti „hunab“, která měří 1,059 metrů, je až moc podobá našemu metru. Že by dávní architekti Teotihuacánu znali vzdálenost rovníku a severního pólu, ze kterého vyšel i náš metr?

Vědecké vysvětlení:

Vysvětlení podložené důkazy ještě nemáme, existuje jen pár teorií o vzniku a obyvatelích tohoto místa, všechno to jsou však odhady a spekulace. Na vysvětlení

budeme muset počkat, než archeologové odkryjí a rozluští záhady tohoto tajemného místa.

Panorama Teotihuacánu

Machu Picchu

Poloha:

Světadíl: Jižní Amerika

Stát: Peru

Záhady a konspirace:

Machu Picchu jsou ruiny inckého města postaveného kolem roku 1450, které se nacházejí v oblasti peruánských And, v nadmořské výšce 2430 metrů nad mořem. Opuštěné město náhodně objevil v zarostlé džungli americký archeolog Hiram Birgham a jelikož se nikde nedochovalo jeho původní jméno, město dostalo název podle hory Machu Picchu, pod kterou leží.

Vzhledem k tomu, že město je ve velmi zachovalém stavu, je v nynější době jednou z největších turistických atraktivit Jižní Ameriky. Budovám chybí jen střechy, které byly pravděpodobně vyrobeny ze sena. Místo je však proslulé také díky záhadnému osudu. Dodnes se pořádně neví, proč bylo město postavené na tak nedostupném místě, k čemu sloužilo a co se stalo, že ho na konci 16. století obyvatelé tak náhle opustili. Z těchto důvodů bylo Machu Picchu zařazeno na seznam nových sedmi divů světa.

Vědecké vysvětlení:

Proč bylo město postaveno v takové poloze? S velkou pravděpodobností kvůli tzv. tektonickým zlomům, jež posloužily jako vhodný stavební materiál. Jaký byl účel města? Teorií o účelu města je více. Ty první tvrdily, že zde měl být klášter pro ženy, soudě podle nálezů koster, z jejichž celkového počtu drtivá většina koster patřila ženám.

Tato teorie však byla v následujících letech vyvrácena, neboť byly nalezeny i kostry mužského pohlaví. Jiné teorie se domnívají, že město sloužilo jako vězení, zkušební zemědělská stanice pro testování různých druhů plodin nebo ochranné místo pro vládců, kde si mohli odpočinout díky klidnému prostředí. Často se hovoří také o tom, že se má jednat o posvátné centrum sloužící k uctívání posvátné řeky a okolních hor. S takovou teorií přišel i samotný objevitel Hiram Birgham, který Machu Picchu přisuzoval k posvátnému místu zrození posvátných inckých žen zvaných „Slunečné panny“.

Proč bylo město tak náhle opuštěno? I na tuto otázku existuje několik vysvětlení. Mohlo to být způsobeno válkami mezi nepřátelými kmeny a následnému vyvraždění celé komunity nebo epidemií nějaké nemoci, která obyvatelstvo vyhubila. Nejvíce přijímaná teorie však tvrdí, že obyvatelé místo opustili naprosto dobrovolně, například kvůli náboženským problémům (znesvěcení posvátného místa) nebo neochotě tam setrávat (nedostatek jídla či pomalé vymírání populace stářím). Existuje i teorie, podle níž incké město nebylo nikdy dostavěno, tudíž ani obydleno.

Vzdálený a detailnější záběr na město Machu Picchu

Velikonoční ostrov

Poloha:

Světadíl: Jižní Amerika

Stát: Chile

Konkrétní výskyt: Tichý oceán

Záhady a konspirace:

Když se řekne Velikonoční ostrov, snad každý si vzpomene na podivuhodné sochy hlav, díky kterým se tichooceánský ostrov proslavil. Sochám se říká Moai, najdeme je roztroušené po celém ostrově a jsou typické tím, že zobrazují vysoké placaté hlavy. Ve skutečnosti však mají i často krk, ramena, ruce i tělo – tyto části těla jsou však zasypané v zemi. Co název Moai přesně znamená, jak sochy vznikly a jaký byl jejich účel, to se s žádnou větší jistotou netuší. Sochy tvořili domorodí obyvatelé ostrova v letech 1400 až 1650 n. l. Vzniknout mělo kolem 900 soch. Jejich průměrná výška přesahuje i 3 metry a vážit mohou až 13 tun (najdou se

však i mnohem vyšší a těžší kousky), což vede ke klasické otázce – jak tehdejší lidé dokázali provést tak pozoruhodný tvůrčí a fyzický výkon? Opravdu byli tak zdatní, nebo za to mohla nějaká vyšší síla?

K dalším větším záhadám Velikonočního ostrova patří jeho obyvatelstvo jako samostatný celek. V jednu chvíli totiž zdejší populace rapidně poklesla a historici či archeologové si dlouho kladli otázku, proč se tomu tak stalo. Ačkoliv na pravděpodobný důvod přišli, nad výtvary tohoto obyvatelstva stále visí otazník.

Vědecké vysvětlení:

I když se nijak jistě neví, kolik měl ostrov obyvatel v době svého největšího rozmachu, tedy v době, kdy se sochy vyráběly jak na pásu, počítá se s několika tisíci (až 17 000 obyvatel). Ostrov však postihla katastrofa, jejichž příčinou byla neuvědomělost ostrovanů. Ti svůj domov zničili hlavně kácením veškerých lesů či vyhubením ptactva nebo hlemýžďů, jimiž se živili. Kvůli tomu pak začaly docházet i materiály k výrobě věcí potřebných k životu, jako např. příbytky, nádoby nebo sítě k lovení ryb. Obyvatele postihl hladomor, který způsobil i kanibalismus a následné opuštění ostrova a soch Moai. V 18. století, kdy se zbylé obyvatelstvo a životní prostředí začalo dávat pomalu dohromady, objevili ostrov Evropané. Následující desítky let pak přinesly spoustu událostí, které přispěly k téměř úplnému vyhubení původní civilizace. Objevení ostrova přilákalo lovce otroků, kteří zde po příplutí zajali polovinu obyvatel, muže i ženy, a ty odvezli k práci do peruánských dolů. Ze všech zajatců se jich na ostrov vrátilo pouze 15, a ti s sebou přivlekli neštovice. Neštovice tam tehdy však nebyla jediná nákaza, jeden misionář tam dotáhl i tuberkulózu, na kterou podlehl čtvrtina zbylého obyvatelstva. Tohle všechno pak završily války klanů o uvolněná území po zemřelých.

No ale co Moai? Ačkoliv jsme již zmínili, že stále se o nich neví zdaleka tolik, kolik by vědci chtěli, přece jenom to tak marné není. Je více než pravděpodobné, že sochy byly jednoduše úzce spjaté s rituály a tradicemi kultu předků rozšířených v Polynésii. Nová teorie z roku 2019 se domnívá, že sochy nebyly rituální, ale měly označovat místa se zdroji pitné vody. Problematikou soch Moai se úspěšně zabýval český vědec Pavel Pavel, kterému se podařilo objasnit záhadu o jejich přemísťování a vymyslet jeden z možných způsobů pro zvednutí těchto těžkých soch. Do dneška je za to celosvětově uznáván.

Sochy Moai o různých velikostech v různých lokalitách

Yeti

Poloha:

Světadíl: Asie

Konkrétní výskyt: pohoří Himaláje

Záhady a konspirace:

Yeti, společně s Bigfootem největší ikona kryptozoologie (=obor zoologie zabývající se živočichy, jejichž existence není spolehlivě prokázána), je až 2.5 metru velké stvoření podobné lidoopovi s bílými či šedými chlupy pohybující se po dvou nohách. Yeti je známý tím, že obývá zasněžené vrcholy himalájského pohoří.

Jeho údajná existence je založena na vyprávění místních obyvatel a v roce 1899 vznikl první záznam nálezu obrovské stopy ve sněhu. V roce 1925 pak přišlo svědectví o zpozorování „Sněžného muže“. Fotograf a člen jedné britské expedice v Himalájích uvedl, že v dálce zpozoroval bytost podobnou vzhledově i pohybově podobnou člověku, která však neměla na sobě žádné oblečení. Pár hodin na to pak s ostatními členy expedice našel otisky končetin, o něco větší, než jsou lidské. První fotografie yetiho stop pořídil Frank Smythe, který vedle šlépěje položil cepín (=horolezecké náčiní), aby mohl dokázat, jak je ve skutečnosti veliká. Zájem o Yetiho vyvrcholil v padesátých letech. Počet záznamů především o stopách, ale i zpozorováních tohoto Sněžného muže vzrostl a v roce 1972 dva američtí horolezci udělali první sádrové odlitky stop. Ačkoliv víra v Yetiho v jednadvacátém století utichla, i tak bylo provedeno několik výzkumů. K nejzajímavějším patří např. výzkum z roku 2007, kdy dva Američané našli sérii stop, z nichž udělali odlitky a předali je odborníkům. Muž, který odlitky zkoumal, se domníval, že jsou velmi přesné na to, aby byly falešné nebo vyrobené člověkem. O dva roky později jeden z objevitelů stop předložil vzorky vlasů forenznímu analytikovi a ten dospěl k závěru, že vlasy obsahují neznámou sekvenci DNA.

Vědecké vysvětlení:

Vědecká vysvětlení o existenci Sněžného muže se nejčastěji zpochybňují kvůli nedostatku spolehlivých důkazů nebo jsou přisuzována k nesprávné identifikaci zvířete. Pravděpodobně by mělo jít o medvěda či opici žijících v tamějších oblastech. Pokud však jeho existenci připustíme, mohlo by se jednat (stejně jako u Bigfoota) o Gigantopitheca, pro nás vymřelý druh lidoopa, který však přežil díky růstu himalájských hor, v jejichž špatně prozkoumatelných vrcholcích se vytvořila oddělená kolonie těchto tvorů.

Fotografie stopy Yettiho (vedle ní přiložen cepín, aby se o velikosti nemohlo pochybovat) / jeden z mnoha snímků Yettiho (patrně podvrh)

Djatlovova výprava

Poloha:

Světadíl: Evropa

Stát: Rusko, severní Ural

Záhady a konspirace:

Devět zkušených horalů (sedm mužů a dvě ženy) se vydalo zdolat horu Otorten, avšak se nikdy nevrátili. Skupina vyrazila 25. ledna 1959, postupně se dostala až do geologické osady, posledního obydleného místa a odtud už mířila přímo k hoře. Podle deníku a fotoaparátu výpravy je možno vysledovat jejich cestu do 31. ledna, kdy se dostali na okraj horské oblasti. Tam se začali připravovat na výstup. V zalesněném údolí zanechali nějaké potraviny a další vybavení, které mělo být vyzvednuto při zpáteční cestě. 1. února se skupina začala pohybovat průsmykem směrem k hoře Otorten.

Na zmizení výpravy prvně nikdo nereagoval, protože si lidé mysleli, že se jen zpozdila. První pátrací skupina složená ze studentů a vyučujících se vydala po stopách Djatlovovy výpravy až 20. února. Později se zapojila také armáda a policie s letadly a vrtulníky. Výpravu se podařilo objevit až 26. února.

Michail Šavarin, jeden ze studentů, kteří objevili stan, prohlásil, že byl prázdný, z poloviny stržený a pokrytý sněhem. Na místě byly nalezeny boty, oblečení, peníze, potraviny a další osobní věci členů výpravy. Od tábořiště

pokračovaly stopy směrem z kopce k okraji lesa, který se nacházel na opačné straně průsmyku severovýchodním směrem. Asi po 500 metrech byly stopy zaváty sněhem. Na okraji lesa objevili členové záchranné skupiny pod velkou borovicí ohniště a těla dvou členů výpravy. Byli oblečeni v poškozeném spodním prádle a bez obuvi. Byli částečně ohořelí. Nedaleko ohniště se našla kupka suchého nepoužitého dřeva. Větve stromu byly polámané do výšky pěti metrů, podle čehož lze soudit, že na něj šplhali. Tomu odpovídal i nález lidské kůže na jeho kůře a odřeniny na tělech. V prostoru mezi borovicí a tábořištěm byli v dalších dnech nalezeni další tři mrtví. Podle polohy jejich těl se zdá, že se snažili vrátit zpět ke stanu. Těla byla nalezena ve vzdálenostech 300, 480 a 630 metrů od borovice.

Pátrání po zbývajících členech expedice trvalo více než dva měsíce. 4. května byly nejdříve nalezeny zbytky rozřezaného oblečení a nedaleko nich i 4 zbývajících těl, která byla dříve ukryta pod dvoumetrovou vrstvou sněhu. Ostatky ležely v proláklíně asi 75 metrů hlouběji do lesa směrem od borovice. Pod nimi se nacházela provizorní podestýlka vyrobená z okolního podrostu. Někteří na sobě měli kusy šatstva patřící jiným členům skupiny.

Po nálezů prvních pěti těl byla provedena pitva, avšak nebyla nalezena žádná zranění, která by vedla k úmrtí. Jako příčina jejich smrti bylo určeno podchlazení. Ke zvratu došlo po nalezení zbývajících čtyř obětí. U tří z nich byla jako příčina smrti určena různá zranění. Například rozdrcená lebka, polámaná žebra, rozsáhlá vnitřní zranění, jedné z obětí dokonce chyběl jazyk. Podle doktora byla tato těla vystavena extrémní síle, kterou přirovnal k autonehodě. Jelikož vyšetřování nehody mnoho lidí označilo za nevěrohodné, a i kvůli podivným okolnostem zániku této výpravy, se vyrojilo mnoho konspiračních teorií. Jedna tvrdí, že skupina byla napadena vězni, kteří utíkali z nedalekého gulagu, další tvrdí, že za smrt členů výpravy mohou tajné služby nebo armáda, která v té oblasti testovala zbraně. Další velmi rozšířené teorie tvrdí, že za toto neštěstí můžou mimozemšťané nebo sněžný muž.

Vědecké vysvětlení:

V roce 2015 bylo vyšetřování obnoveno. Z tohoto vyšetřování vyplynulo, že za zkázu výpravy může lavina a velmi špatné počasí. Vítr té noci dosahoval rychlosti orkánu a teplota klesla na mínus čtyřicet stupňů. Hluk laviny vyděsil dobrodruhy a ti v panice vyběhli ze stanu a hledali úkryt v lese, a jelikož jeden stan částečně zavalil sníh, museli ho rozříznout. Ve spěchu se však nestihli dostatečně obléct, a proto první dva členové umrzli už u prvních borovic, kde se marně snažili zahřát. Další tři členové se snažili vrátit zpět ke stanu, kvůli špatné viditelnosti se tam však nedostali. Zbytek výpravy se propadl do rokliny, která byla zakryta sněhem, a tento pád jim způsobil smrtelná zranění. Vyšetřovatelé dále vyloučili možnost zásahu tajných služeb či důsledek násilného trestného činu.

Fotografie poničeného stanu nešťastné výpravy, který našla pátrací skupina / náhrobek členů Dyatlovovy výpravy

Kolský megavrt

Poloha:

Světadíl: Evropa

Stát: Rusko; poloostrov Kola (hranice s Norskem)

Záhady a konspirace:

V roce 1970 spustil Sovětský svaz projekt, který měl překonat všechny ostatní projekty svého druhu. Rozhodli se vyvrtat nejhlubší vrt. Vrt měl mít 15 kilometrů, ale této hloubky nikdy nedosáhl. Vrták se totiž zastavil na 13. kilometru a znovu už nebyl spuštěn.

Do světových medií bylo vpuštěno, že Sověti objevili peklo. Ve 13. kilometru narazili na jeskyni, ve které byly obrovské teploty a mikrofony spuštěné do této hloubky nahrály křik a pláč tisíce lidí. Další zprávy informovaly o tom, že se odborníkům zjevil světélkující muž s netopýřmi křídly. Této teorii nahrávalo i to, že vrt byl opuštěn, a i přes to, že ho chtěly různé organizace odkoupit, nebyl tento nákup povolen.

Vědecké vysvětlení:

Vysvětlení je zřejmě velmi jednoduché. Jeden pracovník pracující na vrtu zmínil, že šum, co nahrály mikrofony v jeskyni, zní jak tisíce křičících lidí a média jeho výpověď zveličila. Následně benzín do ohně přilil i norský učitel. Ten vypustil do televize zaručenou zprávu o stavu vrtu. Zmínil, že se zde objevil tajemný světélkující přízrak a ruská vláda to utahuje. Nakonec ale přiznal, že to byla obyčejná mystifikace, chtěl zkusit, čemu všemu lidé jsou schopni uvěřit.

Kolský megavrt v různých úhlech pohledu

Cheopsova pyramida

Poloha:

Světadíl: Afrika

Stát: Egypt

Záhady a konspirace:

Tato egyptská pyramida je jediný zchovalý starověký div světa, a možná i proto je obestřené tolika tajemstvími.

Stejně jako u pyramid v Mexiku, ani zde se pořádně neví, za jakým účelem a jak byly pyramidy postaveny. Další podobnost je, že dvě další pyramidy stojící vedle Cheopsovy spolu kopírují oblohu, a to tentokrát souhvězdí Orionu. Podle oficiálního vědeckého výkladu, je Cheopsova pyramida postavená v letech 2589–2566 před naším letopočtem. Důkazů, že stavitelem pyramidy je skutečně faraón Cheops, má věda jen málo. A tak neustále visí ve vzduchu otázka, kdy tato pyramida vlastně vznikla a kdo ji nechal postavit.

Velká pyramida v Gíze nás v tomto směru nechává na pochybách. Cheopsova pyramida je totiž na setinu stupně nasměrována do čtyř světových stran, a navíc leží přesně ve třetině vzdálenosti mezi rovníkem a pólem, a to i přes to, že první zmínky o kompasu pochází z 9. století ze starověké Číny. Velkou záhadou je také to, jak takovou pyramidu Egyptané postavili. Bloky, ze kterých stavili, jsou až 2,5 tuny těžké a ve stavbě je jich 2,3 milionů. Jedna z konspiračních teorií třeba tvrdí, že pyramidy postavili mimozemšťané nebo nějaká jiná vyspělá civilizace.

Vědecké vysvětlení:

To, jak Egyptané postavili pyramidy je stále předmětem spekulací, avšak nejpravděpodobněji tahali kvádrové bloky na saních. Na pyramidu se potom

dostali pomocí ramp. Diskutuje se také o tom, jak tyto bloky dokázali dostat až do Egypta. Tyto informace stále nemáme potvrzené, jisté však je, že pyramidy byly postaveny velmi rychle. Dle historických podkladů a záznamů měla trvat stavba Velké pyramidy přibližně dvacet let. Vědecké propočty tedy odhadují, že každý den muselo být na své místo uloženo přibližně 800 tun stavebního materiálu, a to s neobyčejnou přesností. Jisté také je, že na stavbě se nepodíleli otroci, jak tvrdí rozšířený mýt, ale šlo o rolníky a dělníky, kteří byli za práci placeni, a v okolí stavby jim dokonce byly zřízeny příbytky s několikatisícovou kapacitou.

Cheopsova pyramida spolu s menšími okolními pyramidami ze dvou různých pohledů

Pompeje

Poloha:

Světadíl: Evropa

Stát: Itálie

Záhady a konspirace:

V roce 79 našeho letopočtu se ze spánku probudila sopka Vesuv, která zpečetila osud několika přilehlých starořímských měst, tím nejznámějším bylo město Pompeje. Vulkanický popel zasypal Pompeje po celých šestnáct století, čímž je dokonale zakonzervoval a zapomenuté město spatřilo světlo světa až roku 1748, kdy bylo konečně nalezeno. Od té doby až dodnes probíhají v těchto místech archeologické výzkumy, neboť stále je co v záhadných Pompejích objevovat. "

K největším kuriozitám zachovalého města patří všudypřítomnost erotického umění, které převrátilo pohled na antickou kulturu nebo zkamenělé budovy, předměty či dokonce těla obětí. Ty jsou nacházeny přesně v takových pozicích, v jakých je postihla smrt – někteří při útěku před nebezpečím, jiní doma v postelích. K nejznámějším nálezům patří mumie matky s dítětem na klíně a opodál ležící muž a další dítě. Pohled na ně je velice smutný až bolestivý.

Právě oběti někdejší katastrofy se dostávají do zájmu záhadologů, kteří se domnívají, že i Pompeje jsou místem záhadných jevů. Po setmění se tu prý ozývá celá řada strašidelných zvuků; bolestné výkřiky, steny, pláč nebo kroky, které však nikomu nepatří. Návštěvníci také často popisují, že zničením ucítili zápach

síry a ani okem viditelné jevy zde nejsou výjimka. Jejich nejčastější podoba je ve formě světýlek, tajemných stínů nebo siluet lidských postav.

Paranormální jevy v Pompejích přijelo zkoumat mnoho lovců záhad, k těm nejvýznamnějším patří například jeden americký filmový štáb, kterému se podařilo zpozorovat světýlka podobná bludičkám nebo na termokameru zachytit lidskou siluetu, která po pár krocích zmizela. Tým mimo jiné pořídil i několik zvukových nahrávek, na nichž je slyšet neidentifikovatelný zvuk připomínající kašel či lapání po dechu a dokonce i nesrozumitelný mužský hlas. Tyto jevy jsou přisuzovány ke zbloudilým duším pompejských obyvatel, kteří se se svou náhlou smrtí nedokážou smířit nebo si ani neuvědomují, co se s nimi téměř před dvěma tisíci lety stalo.

Vědecké vysvětlení:

V případě Pompejí je díky postupnému poodhalování zcela jasné, co se tehdy stalo a že smrt byla nevyhnutelná. Jestli zde však opravdu dochází k paranormálním jevům nebo jde o pouhou domýšlivost návštěvníků, kdo ví?

Pohled na zachovalé Pompeje s Vesuvem v pozadí / zkamenělé tělo matky s dítětem na klíně

Hrad Houska

Poloha:

Světadíl: Evropa

Stát: Česko; severní Čechy

Záhady a konspirace:

Před tím, než naši cestu okolo světa ukončíme, musíme navštívit nějakou záhadu i u nás v Česku!

Hrad Houska leží asi padesát kilometrů severně od Prahy. Leží uprostřed lesů, daleko od civilizace. A právě i tento fakt dělá hrad tak záhadným. Hrady se stavěly hlavně z toho důvodu, aby něco bránily. Většinou města, obchodní stezky nebo hranice, ale Houska neleží ani u jednoho.

Hrad se proslavil zejména kvůli tomu, že zde mají vystupovat démoni a zlé bytosti z pekla. Tento gotický hrad byl postaven ve třináctém století na skále, která

se údajně roztrhla, a začaly z ní vylézat bytosti nejrůznějších podob. Lidé se snažili tuto díru zasypat, ale bylo to nemožné. Podle toho, co se povídá, zde navozili tolik kamení, že by z něj postavili druhý hrad, ale ani to nestačilo na zasypání díry. Proto bylo rozhodnuto o zašpuntování díry. Na otvor dali kamenné desky a potom zde postavili hradní kapli.

Podle odborníků je celý hrad postaven tak, aby zabránil něčemu nebo někomu dostat se z hradu. Podle některých měl hrad Houska zabránit zlým duchům, kteří chtěli vstoupit na tento svět.

V okolí hradu i v něm se dokonce zjevuje postava mnicha se zakrytým obličejem. Hlídá hrad před návštěvníky, kteří by zde chtěli přespat nebo hrad navštívit v noci. Mnoho lidí vypovědělo, že se v určitých částech hradu necítí dobře. V mnoha místnostech nejde spustit technika a natáčet. Záběry jsou většinou rozmazané nebo se technika často vybíjí. Dokonce do určitých místností nechtějí vstoupit ani psi.

Vědecké vysvětlení:

Vědecké vysvětlení v tomto případě neexistuje. Doteď si archeologové lámou hlavu s tím, kdo a proč tento hrad postavil. Proč zrovna na tomto místě a v takovém podivném stylu.

Jisté je však jedno, hrad Houska je definitivně zajímavé a strašidelné místo a na rozdíl od jiných záhadných míst, o kterých jste si zde mohli něco přečíst, není tak daleko. Housku můžete klidně navštívit a udělat si vlastní obrázek.

Hrad Houska zvenčí / zevnitř

Připravili: Nella Kučerová, Matouš Frýbort, 3. A

Rozhovor s paní učitelkou Mazánkovou

Tentokrát jsme již v tradičním rozhovoru vyzpovídali paní učitelku Mazánkovou, která nám prozradila například svůj názor na studenty či distanční výuku. Zase odkryjeme o jedno tajemství více a vy se dozvíte opět něco zajímavého o jednom z našich učitelů za monitorem. Moc jí děkujeme za pěkný rozhovor.

1. Jaká jste byla studentka?

Studovala jsem na gymnáziu a zajímaly mne společenské vědy, dějiny umění a jazyky. Myslím, že jsem byla celkem cílevědomá. Na vysoké škole už bylo užší zaměření, takže člověk se soustředil na to, co ho zajímá.

2. Co Vás přimělo stát se učitelkou?

Moje maminka byla učitelkou, vyrůstala jsem v učitelském prostředí. To mne asi do jisté míry hodně ovlivnilo. Baví mne pracovat s lidmi, snažit se něco jim předat. Zajímá mne i chování lidí, proč jednají právě určitým způsobem.

3. Proč zrovna němčina a co se Vám na ní líbí nejvíce?

Když jsem byla malá, jezdívali jsme často do Německa. Tam je někde možná prvopočátek, kdy jsem se snažila nějak domluvit.

Na gymnáziu jsme měli úžasnou paní profesorku, která nás hodně naučila. Němčina mne bavila více než angličtina, protože jsme tam museli psát samé eseje. Ráda jsem četla, nejen české autory, na univerzitě jsme museli číst hodně v originále a to mne opravdu bavilo. Nutí vás to přemýšlet v cizím jazyce.

4. Jak se Vám líbí u nás na škole a jaký máte názor na zdejší studenty?

Na naší škole se mi líbí, jsem spokojená, jsem tady už pátý rok, počet studentů je přesně jak má být, ne jak na velkých školách, kdy se ani pořádně nikdo navzájem nezná. Máme také skvělý učitelský sbor.

Každý student je jiný, záleží na jejich přístupu, nejen k učivu, ale i k ostatním. Všude jsou poctiví i lajdáci, tak to asi má být.

5. Co říkáte na distanční výuku? Vyhovuje Vám?

Musím přiznat, že když distanční výuka začala, tak mi velmi chyběl kontakt se studenty a byl to trochu drsnější přechod na jiný styl výuky. Člověk si bohužel zvykne na vše, ale tento způsob výuky nejde provozovat na dlouho. Myslím, že pro všechny vyučující není příjemné, když mluvíme k černé

obrazovce s kolečky s iniciály a vyvoláváme duchy studentů. Chybí bezprostřední kontakt, reakce, protireakce. Distanční výuka je mnohem náročnější než prezenční. Hlavně mne mrzí, že žáci prvního ročníku zatím neměli příležitost se poznat navzájem a my učitelé je.

6. Co ráda děláte ve volném čase?

Strašně ráda jezdím na kole, baví mne zumba, která bohužel v současné době nepřichází v úvahu. Ráda chodím s rodinou v přírodě na procházky.

7. Jaké země jste navštívila? Kde jste byla nejdál a kde se Vám nejvíce líbilo?

Důležitější než kde jsem byla, je podle mne s kým tam jste. Krásně je v České republice, máme tu krásná místa, srovnatelná se zahraničními destinacemi. Navštívila jsem německy mluvící země, Maďarsko, Slovinsko, Itálii a Řecko, konkrétně Krétu, kam bych se někdy ráda opět podívala.

8. Jelikož téma tohoto čísla jsou záhady a vše kolem nich, zeptáme se tematicky i Vás: Zajímají Vás nějaké záhady? Navštívila jste/chtěla byste navštívit nějaké záhadné místo?

Záhady nevyhledávám a netoužím navštívit záhadné místo.

9. A co Vy a konspirační teorie? Je nějaká, v kterou věříte?

V konspirační teorie nevěřím.

10. Máte nějaký citát/životní motto, kterým se řídíte?

Užívat života, dokud jsme tady.

11. A poslední otázka: Chtěla byste vzkázat něco našemu časopisu a jeho čtenářům?

Přeji plno nápadů, zajímavých článků a setkání všech žáků při prezenční výuce, maturantům hodně štěstí.

Matouš Frýbort a Nella Kučerová, 3. A

Záhady a YouTube

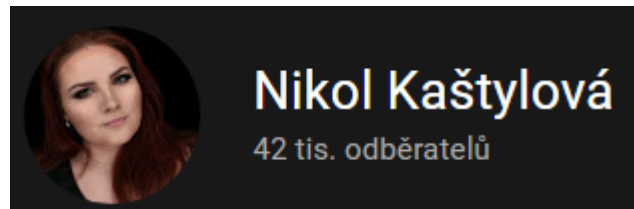
V tomto článku vám dáme pár tipů na kanály, které se nějakým způsobem věnují záhadám, konspiračním a tajemnu. Ve zkratce se dozvíte, o čem natáčejí a čemu se na svém kanálu věnují.

Nikol Kaštylová

Nikol působí na YouTube už rok a jak sama píše, její kanál je hlavně zaměřen na různé konspirační teorie, její nejpůvodnější video je právě o konspirační teorii, konspiraci, že se

Titanic nikdy nepotopil. Přesto že, má jen čtyřicet tisíc odběratelů, toto video má přes sto tisíc zhlédnutí. Dále se věnuje vyřešeným a ve větší míře nevyřešeným vraždám a sériovým vrahům a sem tam zabrousí i do vod nadpřirozena.

Videa vydává pravidelně každé úterý a pátek a jejich stopáž se pohybuje kolem dvaceti až třiceti minut.

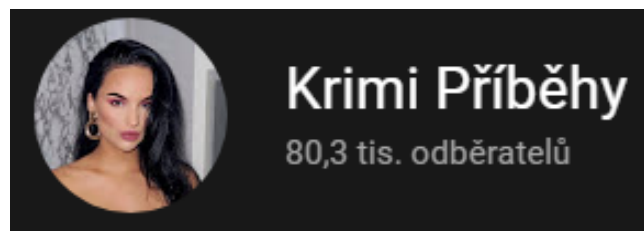

Krimi příběhy

Krimi příběhy mají podobné zaměření jako Nikol, avšak s větším zaměřením na vraždy a vrahy. Kanál se zaměřuje na pravdivé kriminální příběhy, osudy vrahů a v menší míře konspirační teorie.

Každým videem vás provede sympatická moderátorka s příjemným projevem a uceleným výkladem. Témata jsou řešená dost podrobně a někdy jsou rozděleny i do více videí.

Její nejpůvodnější video je o českém případě z Ústí nad Labem, k dalším populárním videím patří další české případy nebo třeba velmi známá masová vražda na statku Hinterkaifeck. Kanál má sedmdesát sedm tisíc sledujících a délka videí se průměrně pohybuje od dvaceti do čtyřiceti minut, najdou se však i mnohem delší.

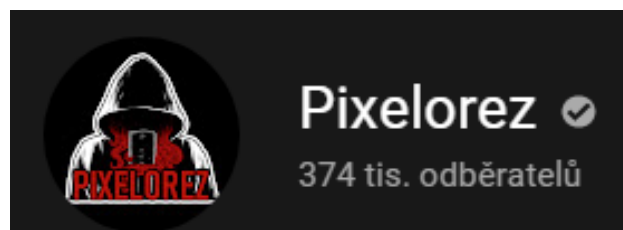

Pixelorez

Kanál je zaměřený na záhady a konspirace. Pixelorez natáčí například záhadné TOP 5 videa, creepypasty, a jeho rubriku P² zaměřenou na vědu a záhady v ní.

Top 5 videa patří k jeho

nejpopulárnějším. Je to například TOP 5 nejděsivějších hraček, nejděsivějších

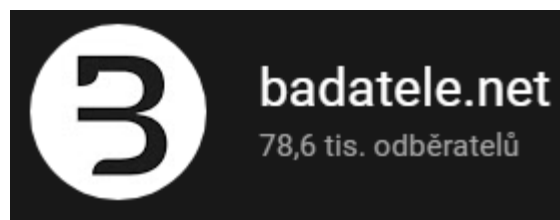

videí na YouTube, nejděsivějších fotografií. Mají většinou kolem pěti minut a děsivou atmosféru.

Creepypasty na jeho kanál nemají nejvíce zhlédnutí, avšak s jeho podmanivým a hlubokým hlasem vás tyto smyšlené děsivé příběhy dozajista vtáhnou. Výborně pracuje s intonací a barvou hlasu a zvukovými efekty, takže každý příběh má tu správnou atmosféru.

badatele.net

Tento kanál se snaží objasnit nebo divákovi aspoň přiblížit záhady všeho druhu. Na vlastní pěst se zde reportér a publicista Jaroslav Mareš snaží vyřešit záhady. Sám se vydá na záhadné místo, ptá se odborníků, zkoumá všemožné dokumenty a archivy, aby odkryl světu to, co nemělo být odhaleno.

K nejpoblárnějším videím patří největší záhada StB a to tzv. Případ mimozemšťan, záhadný kopec v Česku, kde teče voda do kopce nebo prohlídka Černobylu.

Videa mají okolo 20 minut a často na sebe navazují, kanál má sedmdesát sedm tisíc odběratelů a autor má i vlastní web Badatelé a napsal pár knížek o záhadách, které zkoumal.

StaySteak

Kanál je na YouTube už osm let, ale záhadám, vraždám a městským legendám se tak dlouho nevěnuje. Adam se na svém kanále zaměřil na záhady, nadpřirozeno, vraždy a tragédie. Ve videích, které mají od 20 do 40 minut, vám srozumitelným způsobem objasní jednotlivá témata, na která si vždy pečlivě nastuduje.

K jeho nejpoblárnějším videím patří nejděsivější nálezy na Google maps, děsivá videa na YouTube, nejnechutnější vraždy všech dob nebo video o české mafii. Na jeho kanále jsou také populární creepypasty, které se u jeho diváků těší velké oblibě.

I přes to, že nevydává videa pravidelně, jeho kanál určitě za návštěvu stojí.

Matouš Frýbort, 3. A

Kruhy v obilí

Co to je?

Kruhy v obilí, též nazývané agrosymboly, jsou geometrické útvary nejčastěji tvořené polehnutými zemědělskými plodinami. Toto rostlinstvo však není nijak zvlášť poškozeno, jako například sečením či jinými způsoby. Výskyt takových obrazců se však neomezuje pouze na pole, nachází se i ve sněhu, ledu nebo písku. Některé kruhy v obilí byly určeny jako dílo záměrné lidské činnosti, ne všechny jsou však vysvětlené, což dává prostor různým spekulacím a konspiračním teoriím. Agrosymboly studuje věda nazývaná ceralogie.

Jak dlouho se na světě vyskytují?

Historie kruhů v obilí sahá až do 17. století. Pravděpodobně první (případně nejznámější z nejstarších) kruh byl objeven na jednom ovesném poli v Anglii roku 1678. Tehdejší lidé jej považovali jak jinak, než za ďáblovu dílo.

Od začátku 20. století se začalo objevovat více a více svědectví o kruzích v obilí, a to především v oblasti jižní Anglie. Od 70. let téhož století se kruhy v obilí začaly objevovat i v jiných částech světa, jako např. v USA, Japonsku, Číně, Španělsku, Francii, Německu, na Novém Zélandu a v dalších zemích. V 90. letech začaly agrosymboly nabývat na komplikovanosti. Z původních jednoduchých kruhů se začaly stávat nápadité a zajímavě seskládané geometrické obrazce.

Je také známo, že kruhy mohou obsahovat nějaké varování, skrytý vzkaz nebo poselství lidstvu z vesmíru. Není divu, že si tento jev získal takovou pozornost od knih přes televizní reportáže až po filmy. Podle statistik agrosymboly nejčastěji vznikají v letních měsících v nočních hodinách.

Kdo je tvoří?

Nejčastějšími autory těchto symbolů jsou nepřekvapivě lidé. Na internetu se dokonce můžete dočíst, co k vytvoření takového kruhu v obilí vlastně potřebujete a co to obnáší. Je důležité také zmínit, že tvůrci těchto obrazců se často střetávají s porušováním zákona. Jelikož svá díla vytvářejí v obilí většinou na něčích pozemcích, jsou stíháni za poškození cizího majetku. Nejedna takový umělec si vysloužil za svou práci mastnou pokutu. Jak už bylo zmíněno, spousta kruhů v obilí není však dodnes vysvětlených. To dovádí mnoho nadšenců do záhad ke spekulacím, že kruhy mají co do činění s nadpřirozenými silami nebo že je dělá UFO. Leckterý takový polní obrazec totiž

vyvolal myšlenku, zdali by člověk byl schopný něco tak impozantního vytvořit během jedné noci.

Švýcarsko, 2009

Velká Británie, 2008

Vyskytují se i u nás v Česku?

Ani Česko není pozadu, co se agrosymbolů týče. Ty se u nás začaly objevovat po roce 2000. Nejčastěji se vyskytují ve Zlínském kraji. K známým výskytům patří např. kruhy v Mackovicích (jih Moravy), Dobrovicích (Mladá Boleslav), ve Žďárku a u Bohdánkova (Liberecko), v Mohelnici nad Jizerou, u Skalice nad Jizerou nebo v nedalekých Boskovicích. Právě agrosymbolu z Boskovic bych se v tomto článku chtěla věnovat nejvíce, jelikož jsem měla to štěstí jej vidět na vlastní oči.

Bohdánkov, 2018

Dobrovice, 2011

Boskovický kruh v obilí

Kruh v obilí u Boskovic (od Olomouce cca 60 km) byl nalezen 28. 6. 2014 a díky svým velkým rozměrům se řadí k těm největším objeveným agrosymbolům v Česku. Symbol měl podobu čtyřcípé hvězdy nebo možná čtyř kompasových ručiček v kruhu, každý si pod tím představí asi něco jiného.

Na první pohled byl tento kruh opravdu dech beroucí a vzbuzoval v lidech spoustu otázek. Není tedy divu, že si rychle získal velkou pozornost českých médií a začal se objevovat i na televizních obrazovkách. Proto věřím, že určitě máme nějakého čtenáře, který o boskovickém agrosymbolu neslyší poprvé.

Moje zkušenost

Jak jsem již prozradila, i já měla to štěstí tuto raritu vidět a projít se po polehlém obilí naživo. Byla to však náhoda, že jsme pár dní po nález

měli s tátou a sestrou do Boskovic cestu, takže když už jsme tam přijeli, byla by asi škoda se na agrosymbol nepodívat. A i když jsem tenkrát měla jen nějakých 11 let, dodnes si tento zážitek pamatuji docela přesně.

Tehdy mě překvapily hned dvě věci: jak byl kruh v obilí veliký, ale také to, že nebyl nijak odlehlý uprostřed pole. Naopak, nacházel se skoro na kraji kousek od průmyslové části města. Kromě toho jsem si myslela, že budeme za nějaké UFO bláznů, k mému dalšímu překvapení jsme ale nebyli jediní zvědavci, kteří se na kruh přišli podívat. V kruhu bylo poměrně živo. Mezi obrazci se procházeli jak místní, tak cizí; jak záměrně přijíždějící badatelé, tak náhodní kolemjdoucí. Uprostřed toho celého obrazce dokonce ve spacácích tábořili dva dobrodruzi, kteří tam očividně strávili noc, kdyby se náhodou autoři díla vrátili. My jsme se v kruhu jen prošli, vyfotili pár fotek a vyrazili zpátky domů.

A jak to tak bývá, po návštěvě jsem na záhadný kruh v obilí docela zapoměla a ani nijak nepátrala, jak to s ním tehdy bylo, jestli se případ nakonec vyřešil, nebo se vznik agrosymbolu nedočkal vysvětlení. Až teď nedávno jsem si na tento neobvyklý zážitek z dětství vzpomněla a pokusila se v archivech internetu najít pravdu.

Něco málo z našeho domácího archivu fotek

Jak to tedy dopadlo?

Existuje dost důkazů, že boskovický kruh v obilí vytvořili lidé. Ačkoliv si spoustu přihlížejících kladlo otázku, jak je možné, že něco tak působivého dokáže člověk během jediné noci udělat, právě u tohoto agrosymbolu bylo nalezeno pár vad na kráse, jež prozradily jeho původ. K nejokatějším nedokonalostem patřily křivé okraje obrazců a kolem nich vyšlapané cestičky. První návštěvníci si prý také všimli díry od kolíku, který pomáhá orientovat se při tvorbě díla. Kromě toho jeden muž bydlící poblíž pole poskytl svědeckou výpověď, v níž uvedl, že večer před objevením kruhu kolem 22.00 hodiny zahlédl z okna dva mladíky mířících si to do pole. S sebou měli batoh, z něhož vykukovaly jakési předměty a v rukách kartonové krabice. Právě kartonové krabice či nějaká prkna jsou pro zhotovení agrosymbolu potřeba, a tak je víc než dost pravděpodobné, že autoři byli oni. Kruh byl objeven v 05.00 hodin ráno druhého dne, takže tento symbol byl vytvořen maximálně za 7 hodin. Jak se autoři tohoto díla jmenovali, to už policie nevypátrala, takže se to už nejspíš nedozvíme. Majitel pole vyčíslil škodu na svém pozemku na 20 000 Kč a podal trestní oznámení na neznámého pachatele.

Můj názor

I já na kruh v obilí z Boskovic pohlížím spíše skepticky. Myslím si, že důkazy o lidském autorství jsou přesvědčivé. Dále mi přijde, že autoři si strategicky vybrali pole za průmyslovou částí města, v níž přes noc moc lidí nepobývá, tudíž zde byla i menší šance být načapán. Navíc kruh se nacházel hned kousek od začátku pole a nebyl nijak odlehlý. Také mě napadlo, že kruh nebyl ani dokončený – všimněte si, jak na levé straně obrazce není tráva slehlá. Pokud to samozřejmě nemělo nějaký význam, pak si myslím, že to autoři jednoduše nestihli dodělat. Ačkoliv je tento kruh v obilí považován za podvrh a vandalství, i tak si dovoluji říct, že se jedná o pozoruhodné dílo. Návštěvu boskovického agrosymbolu považuji za jeden z nejzajímavějších zážitků mého života, přece jenom ne každý se může pochlubit tím, že viděl něco takového.

Nella Kučerová, 3.A

Zdroje:

https://cs.wikipedia.org/wiki/Kruhy_v_obil%C3%AD

<http://www.projektzare.cz/agrosymbol-u-boskovic/aktualne/>

<https://liberecka.drbna.cz/zpravy/spolecnost/15300-u-bohdankova-se-objevily-kruhy-v-obili.html>

<https://baraklara.wordpress.com/2011/07/20/dobrovicke-kruhy-v-obili/>

<http://www.energytalisman.eu/cz/kruhy-obili-boskovice-2014-agrosymboly-piktogramy-v-boskovicich.html>

Matěj Zaorálek – Záhada neexistujících úkolů

Zdravím vás a jsem opravdu rád že čtete co tu píšete, jelikož bych to jinak psal naprosto zbytečně. A o čem že to bude tentokrát? ... Stejně jako celé toto číslo, o jedné malé záhadě.

Vše to začalo nevinně. Přišla na státní pohroma a my mladí a studující lidé jsme si říkali: „Co bychom to řešili? Vždyť nám hrozí maximálně prázdniny. Pohoda...“ Nicméně znáte to, když ptáčka lapají... Naše prázdniny se po chvíli změnil v (pro nezúčastněného pozorovatele) chaotické posílání učiva, úkolů a samozřejmě i lidí kdoví kam. Ostatně ono to posílání, kdo ví kam, se stalo i častou zábavou nás všech při sledování politických debat a prohlášení. Kdo měl tu čest, tak stejně jako já nešel pro ostré slovo moc daleko. Nicméně o tom dnes psát nechci. Spíše bych se chtěl pokusit popsat, jak asi probíhá psaní a posílání úkolů nás, v jádru zodpovědných studentů, kteří jsme však nepřízní osudu považováni spíše za nezodpovědné.

Pravda je prostá. Já osobně s těmi všemi aplikacemi vůbec neumím. Lépe by se mi to posílalo snad i po holubech. Takže když se v září přešlo na něco jiného než email, tak jsem byl už předem vyřízený. Nicméně problematiku tohoto způsobu učení bych přirovnal malinko k učení se cizímu jazyku. Ono je to hezké o jazyku mluvit, je krásné ho sem tam slyšet, stejně tak je pěkné je se v něm občas i dorozumět, ale co když jsi nedával pozor? Stejně tak to funguje i u MS Teams, když totiž zaspíš úvodní hodiny, abecedu, základní gramatiku, tak jsi víme kde...

No, a to se stalo, jak na potvoru zrovna mě. Studentovi, který byl vždy tak důsledný, až se na něj učitelé mračili samou radostí. No ano. Je to hold hloupá náhoda.

No a nemyslete si, že jsem nezkoušel naskočit do již rozjetého vlaku. To ano. Ale ne nadarmo se tomu říká rozjetý vlak. Ono to totiž není, jak stát na peróně, vylézt si v klidu po schůdcích, ještě na stanici si dojít ke svému místu a objednat si cestou jedno latté. To ne pane. To je mnohem náročnější. Musíte si počkat na nějakém místě, kde vlak jede pomaličku, rozběhnout se a skočit. No, a pak už stačí se jen chytit nějaké tyčky, přitáhnout se vzhůru a probojovat se do vlaku.

A co když se nechytnete? Tak to vás ten obrovský a těžký kolos rozemele. Tedy v případě nás studentů, kteří se snaží naskočit do jedoucího vlaku učiva, jde spíše o rozemletí našeho odhodlání, které bylo původně správné a upřímné, ale nestalo se ničím víc. Místo naskakování do vlaku rozjeté distanční výuky, pak naprosto krutým omylem skončíme do opačně jedoucí soupravy, ve které promítají místo výuky jen odporně poutavý sitcom.

A to si prosím nemyslete, že to děláme schválně. Ani v nejmenším. Ale holt jsme nepočítali s tím, že se nebudeme moct vrátit do školních lavic, jako by o nic nešlo. No a také, někteří z nás mají takového poměrně uměleckého ducha. A když jste ještě dostatečný svéráz tak to ledacos změní. Hold není to snadný úděl snažit se být renesanční člověk. Zrovna teď se učím malovat na plátno. Opravdu. A na podobné výstřelky si člověk v této dnešní době prostě musí dovolit občas nějaký ten úkol vynechat.

Ono, mnoho učiva jsem si osobně se zálibou prostudoval. Často se tam dočtete něčeho zajímavého. Navíc je jasné že tyto informace budeme dříve nebo později potřebovat. No, ale pak vám přijde nějaký pracovní list a vy na něj koukáte, a koukáte, pořád koukáte. Pak najednou zjistíte že není tak zajímavý jako tento nebo tamten článek, kreativní nápad, seriál a snaha je ta tam. Pak přijde snídaně, oběd a večeře, no a vy najednou vůbec nemáte šajn kde se ten čas poděl. Dobrý pocit ale nakonec zůstává, protože jste nabyli mnoha vědomostí, i když ne tím systémově správným způsobem.

No ano, a když se blíží k závěru, tak mě ne, a ne napadnout lepší konec tohoto článku, než hromadná omluva a poděkování učitelům, kteří mají trpělivost i s námi, ne příliš zodpovědnými studenty. Děkujeme vám. Věřte prosím, že to vždy není jen zahálka, která stojí za neodevzdaným úkolem nebo nenapsaným testem. Nicméně, já a, věřím, že i ostatní uličníci, se jistě pokusíme v tomto druhém pololetí svou reputaci a práci alespoň malinko vylepšit.

Díky vám.

Matěj Zaorálek, 2. B

Okénko do cestovního ruchu, aneb víte, co se děje

RegioJet začne jezdit z Česka vlakem i do Splitu

Společnost RegioJet obnoví vlakové spojení do chorvatského Splitu. Po úspěchu minulý rok, kdy společnost zavedla přímé vlakové spojení do Rijeky, zavede nové vlakové spojení i do Splitu, odkud budou vyjíždět autobusy i do Bosny a Hercegoviny a Černé hory.

Z Prahy odjede jeden vlak o patnácti vozech, který se ve stanici Ogulin rozdělí na dva vlaky: jeden bude pokračovat do Rijeky, druhý do Splitu. Trasa je tak jiná, než byla v loňském roce. Povede přes Bratislavu, Budapešť a Záhřeb. Z nabídky tak zmizí možnost cesty do slovinské Lublaně.

Vlak vyjede z Prahy odpoledne a v Brně bude večer, stejně jako minulý rok. Ve vlaku budou lůžkové vozy i restaurační vůz. Cena se bude pohybovat stejně jako minulou sezónu, tedy 590 Kč za jednosměrnou jízdenku na sedačce a 790 Kč za jízdenku v lůžkovém kupé. Vlaky začnou jezdit už v červnu, a to třikrát do týdne v pátek, v neděli a v úterý. Během července a srpna bude jezdit každý den, v září opět třikrát týdně.

Ve vlaku bude k dispozici snídaně zdarma v rámci ceny jízdenky, připojení k internetu, možnosti rezervace celého lůžkového kupé pro čtyři osoby za cenu tří, přeprava jízdních kol a další služby, které RegioJet nabízel ve svých vlacích do Chorvatska v loňském roce.

RegioJet k vlakům začíná dnes prodávat dovolenkové balíčky, které obsahují dopravu vlakem, návazným autobusem, polopenzi a ubytování. Na jejich tvorbě spolupracuje s cestovními kanceláři Čedok a Mediteran.

Zdroj: zdopravy.cz

Ubytovaných hostů ubylo – nejhůře je na tom Praha

Celosvětově se v loňském roce počet mezinárodních příjezdů snížil o 74 %. V tuzemských ubytovacích zařízeních klesl v roce 2020 počet hostů o 51 % na 10,8 milionů osob, počet přenocování klesl o 45 % na 31,2 milionu nocí.

„Aktuální výsledky jen potvrzují, jak náročný rok za sebou celé odvětví cestovního ruchu má. Počet hostů se meziročně snížil o více než polovinu a návštěvnost ubytovacích zařízení se po několikaletém nepřetržitém růstu propadla na úroveň 90. let,“ hodnotí uplynulý rok Marek Rojíček, předseda Českého statistického úřadu.

Do Česka přijelo ze zahraničí jen 2,8 milionů, z toho vyplývá, že se návštěvnost meziročně snížila na čtvrtinu. Mezi zahraničními turisty i v uplynulém roce vedli občané Německa. Poklesy návštěvnosti se dotkly bez výjimky všech krajů České republiky. Největší propad zaznamenala Praha, která ve srovnání s rokem 2019 přišla o téměř šest milionů hostů.

Zdroj: KurzyCZ

V Evropě i přes krizi startují nové aerolinky

I přes nepříznivou situaci, kvůli korona krizi, kdy se různé aerolinky potýkají s nedostatkem cestujících, v tomto roce vznikly aerolinky nové.

Jednou z nich je **EGO Airways**, tato společnost bude operovat hlavně v Itálii a propojovat její největší města, jako je Řím, Florencie, Catania, Cagliari, Bergamo.

Flyr, tato společnost bude pro změnu zaměřena na Norské vnitrostátní lety, ale oznámila, že hodlá obsluhovat i dalších přibližně třicet destinací.

World2fly, se pokusí ovládnout Španělské nebe a propojit ho s Karibikem. Hodlá startovat od jara 2021 do destinací jako Punta Cana (Dominkánská republika), Cancún (Mexiko) a Havana (Kuba).

Zdroj: tourism-review.cz

Matouš Frybort, 3. A

Zdroj obrázku: <https://revenue-hub.com/the-impact-of-covid-19-on-the-italian-hospitality-market/>

Temná tvář Českého Švýcarska

České Švýcarsko je jeden z našich mnoha klenotů, jako národní park byla tato oblast vyhlášena 1. 1. 2000, tak se zařadila mezi další čtyři z našich národních parků. Tato kouzelná lokalita našeho státu vyniká unikátními skalními formacemi, starobylou architekturou, lesy i pralesy, vzácnými druhy fauny a flóry a hromadou turistických tras a jiných aktivit zaměřené na turisty. Není to ale jediné, co si lze pod názvem České Švýcarsko vybavit, důležitou roli tam hraje i mystika. O tuto oblast se dělíme s Německem, národní se park se táhne až přes hranice, kde se nazývá Saské Švýcarsko, a právě Německo se podílí na zvláštnosti tohoto místa. Co se skrývá pod maskou dechberoucí přírody a památek?

Ono tajemno se skrývá ve spoustě místních pověstí, které naznačují zvláštnost tohoto místa, ale asi se jim nemůže přikládat úplná legitimnost. Každopádně jsem přesvědčena, že na nich přece jen něco je. Dovolím si tvrdit, protože to tak cítím, že České Švýcarsko přímo dýchá tajemnem a svou úchvatností. Mě osobně nejvíc zaujala nejvyšší hora této oblasti, Růžovský vrch.

Pokud se zakoukáme na obrázek, který jsem přidala k textu, všimneme si pyramidálního tvaru, není to úchvatné? Možná že v tom také vězí celá podstata a energická síla tohoto místa.

Mimo tuto kuriozitu je tu i další a snad podstatnější zajímavost – síť podzemích chodeb, nacházející se mezi Českou Kamenicí a Jánskou. Nejsou to jen ledajaké chodby, sloužily jako nacistická továrna, kde pracovali vězni místního nacistického koncentračního tábora dvanáct hodin denně v příšerných podmínkách. Vyráběli tam součástky bombardérů a stíhaček. Co je ale zvláštní je to, že je spousta chodeb nebo různých vstupů někam zazděna či účelově zasypána.

Co se skrývá za těmito zdmi? Kdo ví. Tak či onak továrna Rabštejn není jediná svého druhu, v jejím okolí se prý nachází až třicet podzemích sítí stejného charakteru. Konkrétně tato továrna je z části přístupná turistům. Krom tohoto „oficiálního“ vstupu, který slouží pro bezpečný vstup s průvodcem, je i spousta dalších míst kudy se tam dostat, samozřejmě na vlastní nebezpečí. Ostatně nikdy nevíte, co se vám v takovém podzemí může přihodit, ať už jde o hrozbu hmotnou či nehmotnou. Nejsem si úplně jistá, zda-li se tam hrnou zástupy zvědavých návštěvníků, ale i ti, kteří již toto místo navštívili, mají podivné zkušenosti. Tyto děsivé prožitky se většinou pojí s jedním konkrétním místem, kde byli nejspíš 2

vězni zasypáni. Údajně dostaly za úkol prokopávat prostory továrny dál, to se ale nepovedlo - jeden nešťastně namířený kop a z vězňů se stali umrlci. Můžeme spekulovat, jestli se tam opravdu něco takového stalo, nebo je to jen odstrašující příběh, který má čmuchaly držet na uzdě. Nicméně návštěvníci továrny Rabštejn na několika místech cítili přítomnost neštěstí, trápení, nevyřčeného smutku a napětí. Hrstka návštěvníků, kteří (předpokládám) mají schopnost duchy či jiné entity vidět, tam zahlédli vyhublé mužské postavy se svěšenýma rukama. Už větší počet lidí slyší v podzemních chodbách nářek, hlasy a pláč. Je příšerné vědět, že se něco takového táhne pod povrchem tak úchvatné přírody. Vlastně ani nikdo nemůže na sto procent vědět, jak rozsáhlá tato továrna vlastně je, záleží na tom, co všechno chtěli nacisté v podzemí, krom bezpečné výroby bez hrozby útoku, skrýt.

Nyní se přesuneme na již zmíněný tábor. Bývalý koncentrační tábor se nachází v České Kamenici, dnes tam po něm (díkybohu) zbyl jen památník a rozpadlé budovy. Byl založen v srpnu roku 1944 jako pobočka koncentračního tábora Flossenbürg. Tábor Rabštejn nebyl přímo vyhlazovacím táborem, živořili tam vězni, jenž dřeli v továrně. I přes to, že tento tábor neměl stejnou funkci jako jeho „bratři a sestry“, lidé tam přežívali v krutých a ohavných podmínkách. Vězni tam byli různých národností, vybírali jedince schopné tvrdé práce. Tábor se skládal ze dvou ubytovacích bloků, marodky a márnice.

Důkazem toho, že si válka bezohledně zastřela skoro celý svět, bez ohledu na to co ničí a vraždí, je i fakt, že je České Švýcarsko přímo poseto bunkry. To jen tak pro zajímavost.

Závěrem, je naprosto zřejmé, proč se o těchto památkách tolik nemluví. Tak překrásná oblast, kam turisté míří v houfech si přece nemůže špinit jméno. Ne každý má totiž na takové věci žaludek a citlivější lidé by si z toho mohli odnést i víc než výklad, fotky a kladné zážitky z výletu.

** Pro prohloubení prožitků a dojmů Vám doporučuji vyhledat místní pověsti a příběhy, odkaz je uveden ve zdrojích :).*

Adéla Janotová, 2. B

Zdroje:

- <https://www.region-ceskesvycarsko.cz/turisticke-zajimavosti/atrakce/rabstejn/>
- <https://mapy.cz/zakladni?x=14.3865788&y=50.8006618&z=17&source=base&id=1978658>
- <http://jetrichovicko.euweb.cz/povesti.htm>
- <https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10123499335-zahady-toma-wizarda/310292320070016-v-temnotach-rabstejskeho-podzemi/titulky>
- <https://www.ceske-zahady.cz/dolsky-mlyn-duck-mlynarova-syna>
- <https://enigmaplus.cz/provazi-ceskosaske-svycarsko-vrazedne-prokleti/>
- <https://www.podzemirabstejn.cz/>
- <https://www.turistika.cz/mista/pamatnik-byvaleho-koncentracniho-tabora-rabstejn/detail>
- <https://www.televizeznam.cz/video/krvava-leta/krvava-historie-koncentracniho-tabora-rabstejn-krute-podminky-a-brutalitu-neprezily-desitky-lidi-64085617>
- <https://www.youtube.com/watch?app=desktop&v=F9S5c3ZBGbA>

Obrazová příloha

Logo továrny v České Kamenici

Chodba podzemní továrny

Chodba podzemní továrny – pro turisty

Chodba podzemní továrny

Růžovský vrch

Bývalá podoba koncentračního tábora Rabštejn a Památník koncentračního tábora Rabštejn

Záhadný záblesk v okně: černá, bílá a modrá

Na hradech už od pradávna straší. Vypráví se různé strašidelné historky, pověsti o starých křivdách, vraždách a neštěstích. Každý hrad má nějakou svoji povídku, kterou průvodci straší návštěvníky. A každý pořádný hrad má i ducha, o kterém tyto strašidelné povídky pojednávají. A jedním z těch duchů bývá velmi známá bílá paní.

Bílá ale není jediná barva, do které se většinou nešťastné hraběnky oblékají po jejich smrti. Existují i černé a modré paní. Pokud jste o nich ještě neslyšeli, je tento článek právě pro vás.

Historie pověsti o bílé paní

Zvěsti o bílé paní pochází pravděpodobně z Německa, odkud se tato legenda rozšířila i k nám. První legenda nejspíš vypráví o hraběnce Kunigundě z Orlamünde, ta zavraždila své dva syny, protože si myslela, že ji brání ve sňatku s jejím milým. Byla odsouzena a popravena. Nenalezla však klidu a musí bloudit jako neklidný duch po všech rodových zámčích pánů z Hohenzollernu. Její zjevení vždy oznamují nějakou katastrofu nebo nedobrou zprávu.

Bílá paní se však neobjevuje jen v u nás nebo Německu. Bytosti podobné bílé paní se vyskytují například i v Indii, Francii a prakticky po celé Evropě.

Bílé paní většinou kladné nebo neutrální postavy, které chrání svůj hrad před zlem. Bývají poslem zpráv, jak dobrých, tak i špatných. Obcházejí své panství a starají se o svůj lid.

Bílá paní

U nás je asi nejznámější pověst o bílé paní z Rožmberka. Dcera hradního pána, Perchta z Rožmberka, byla proti její vůli provdána za Jana z Lichtenštejna. Musela se přestěhovat za ním do Mikulova a nežila vůbec šťastný život. Manželství pro ni bylo utrpení. Sestra jejího manžela i matka Jana ji týraly a znepríjemňovaly život, jak jen mohly. Byla tak zoufalá, že psala dopisy, ve kterých prosila bratra ať ji zachrání. Nedalo se však nic dělat a Perchta musela žít tento hrozný život. V té době nebyla žádná možnost, jak odejít od svého manžela.

Vysvobodila ji až jeho smrt, po které se přestěhovala zpět do Českého Krumlova, byla však ztrápená a říká se, že se vůbec neusmívala. Pomáhala však chudým

lidem ve svém panství a starala se o svůj lid. Když ve svých čtyřiceti devíti letech umřela, všichni lidé ji oplakávali.

Po její smrti se začala zjevovat na Krumlově, Rožmberku a dalších zámcích její rodiny. Obchází pokoje a hlídá svoje panství. Říká se, že když bílou paní někdo uvidí a ona se usmívá, je to dobré znamení. Pokud má však černé rukavice a je smutná, značí to neštěstí nebo dokonce smrt.

Další známé bílé paní se zjevují třeba na Karlštejně, v Jindřichově Hradci nebo ve Velkých Losinách. Bílých paní je však velké množství a třeba se nějaká zjevuje i na hradě ve vašem okolí.

Černá paní

Černá paní je na rozdíl od té bílé, považována spíše za negativní postavu. Když ji uvidíte přináší to neštěstí a smrt. Černá paní se zjevuje na zámku Častolovice, hradě Valdek nebo na hradě Buchlov.

Pověst o buchlovské černé paní pochází z dob, kdy na byl na Buchlově pánem Jiří Prakšický ze Zástřizl a jeho žena Kateřina Rájecká z Mírova. V roce 1582 si hradní pán vyjel na lov, už se však nikdy nevrátil. Byl nalezen probodnutý v lese nedaleko Buchlova.

Z tohoto ohavného činu byl obviněn šlechticův zbrojnoš. Ten však prokázal svou nevinnu zasazením lípy, která dodnes roste na třetím nádvoří. Lidé proto začali obviňovat velehradského opata, který by z Jindřichovy smrti měl prospěch. Vina však nebyla prokázána a nebyl obviněn.

Služebnictvo na hradě však mělo jiný názor a ze všeho obvinili hradní paní. Prý vůbec netruchlila a svůj smutek jen hrála. Navíc se šířily klepy, že Jindřichova choť má milenecký poměr s Vilémem Zoubkem ze Zdětína. Tyto pomluvy se však možná zakládaly na pravdě, protože právě on se stal dalším manželem ovdovělé hradní paní. Kateřina se podle pověsti za trest stala černou paní. Vždy o půlnoci údajně vypluje ze stěny takzvaného pokoje mrtvých, kde byli dříve vystavováni zesnulí, a vydá se na pochůzku po chodbách.

Modrá paní

Modrá paní se objevuje v některých z oken hradu v Nových Hradech v jižních Čechách. Nikdo přesně neví, o koho se jedná. Místní však věří, že to je dobré znamení a pokud ji náhodou uvidíte, máte si jít vsadit nebo jít rovnou do kasina a určitě zbohatnete.

Modrá paní je středního věku, chodí oblečená ve starých dobových šatech v modré barvě a na hlavě má klobouk s dlouhým pérem. Většinou se usmívá a ten kdo ji uvidí tomu pokyne hlavou na pozdrav.

Zjevuje se za bílého dne, nikdy ne v tom samém okně a její zjevení je velmi vzácné. Někdy se neukáže celý lidský věk.

A tak se do Nových Hradů vydávají návštěvníci nejen za historickými památkami, ale také, aby zkusili své štěstí, zda se modrá paní neusměje právě na ně.

Matouš Frýbort, 3. A

Doporučuji: Filmy inspirované záhadami

Máte rádi filmy a záhady? Pak tento článek bude přesně pro vás. Připravila jsem si totiž k doporučení tři filmy inspirované nějakou záhadou, které se mi líbily nebo mě přinejmenším zaujaly. Zároveň ale upozorňuji, že následující článek může obsahovat spoilery, které by mohly vyzradit zápletku. Pokud zápletku ani minimálně nechcete vědět, doporučuji si přečíst pouze obsah filmu (*kurzívou*) a můj krátký komentář k němu (**tučně označený odstavec**).

Proroctví z temnot / The Mothman Prophecies (2002)

Po tragické smrti milované manželky Mary novinář John Klein nachází blok plný podivných kreseb znázorňující jakési zjevení a vybavuje si její poslední slova: „Tys to neviděl?“

Za čas zabloudí do městečka Point Pleasant, kde se seznámí se seržantkou Connie Parkerovou, která mu prozradí, že celý okres je vzhůru nohama kvůli nedávným podivným úkazům. Brzy si uvědomí, že neobyčejné jevy by mohly souviset nejen vzájemně, ale také s Maryinými kresbami, které namalovala několik hodin před smrtí. Úkazy však odporují racionálnímu vysvětlení a jsou čím dál více znepokojivější, jako by předvíдалy nevyhnutelné katastrofy. Johnovi začíná závod s časem, aby přišel na to, oč jde a mohl zabránit něčemu strašnému. Film je natočen podle knižní předlohy od Johna A. Keela, jenž vznikla na základě skutečné události.

Český název filmu pravděpodobně divákovi o ději moc neřekne, nicméně originální název *The Mothman Prophecies*, což v překladu znamená Proroctví Motýlího/Můřího muže, vám nastíní alespoň námět. Jde totiž o legendu o Mothmanovi, údajně zjevujícím se v lokalitě města Point Pleasant v americkém státě Západní Virginie.

Zvěsti o Mothmanovi začaly v roce 1966. Tehdy se v tamějších novinách objevila zpráva o svědectví titulovaná „*Dva páry viděly ptáka o velikosti muže ... nebo bytost ... cosi*“. 15. listopadu 1966 dva mladé páry nahlásily policii, že viděly

velikého šedého létajícího tvora s křídly o velikosti tří metrů, jehož oči červeně zářily. Tvor měl údajně pronásledovat jejich auto.

Po této reportáži se začali ozývat i další svědci, kteří tvora popisovali podobně, jako například „velikého ptáka s červenýma očima“. Povídačky o Mothmanovi se rychle rozšířily nejen po kraji, ale i celých Státech a pak dokonce i po světě. Zanedlouho však přišli také vědci s racionálním vysvětlením. Podle všeho by záhadný tvor měl být Jeřáb kanadský, velký americký pták skoro vysoký jako muž s rozpětím křídel dva metry, který má kolem očí červeně zbarvené peří. Tohoto ptáka však lidé nepoznali, protože není pro oblast typický a pravděpodobně se zatoulal od jeho migrujícího houfu.

Během roku se však obyvatelům městečka prý začaly dít divné věci, třeba že policistům přestávaly fungovat vysílačky nebo se lidem samy od sebe otevíraly a zavíraly dveře. Vše vyvrcholilo 15. prosince 1967, kdy se v Point Pleasant stalo neštěstí. Tehdy se pod tíhou dopravní kolony zhroutil most pojmenovaný Silver Bridge a na následky zemřelo 46 lidí. Tato událost se samozřejmě začala spojovat s Mothmanem a věří se, že měl po celou dobu tuto katastrofu prorokovat a varovat před ní. Od té doby se totiž o nových svědectvích a příbězích ohledně tajemné bytosti přestalo mluvit, nebo alespoň ve velké míře ustaly.

Jestli se příběhy o Mothmanovi dotýkaly pravdy, to se asi bohužel nedozvíme. Každopádně místní obyvatele epicentra této legendy nezahálí. V městě postavili Mothmanovu sochu, podnikají v obchodování s tematickými suvenýry nebo dokonce pořádají festival věnovaný právě jemu.

Můj komentář: Co se týče filmu, ten se mi líbil. Narazila jsem na něj náhodně v televizi, ale jelikož jsem tuto legendu znala už předtím, tak nějak jsem věděla, o co v něm půjde. I přesto byl pro mě film chvílemi docela strašidelný, ale jeho atmosféra a účinkující herci se mi líbili. Na československé filmové databázi získal hodnocení 73 %, což není

vůbec špatné.

Trhlina (2019)

Igor, nezaměstnaný vysokoškolák, se v rámci absolventské praxe dostane do pracovní čety, která vyklízí budovu bývalé psychiatrie. Zde náhodou objeví záznamy pacienta Waltera Fischera, jednoho z pacientů, který před sedmdesáti

lety záhadně zmizel v pohoří Tribeč. Když se po dvou měsících stejně záhadně objevil, byl dezorientovaný, na celém těle měl nevysvětlitelná zranění a nedokázal popsat, co se mu stalo. Ač byl dlouhodobě hospitalizován, nikdy se nezotavil. Igor se pustí do pátrání po podrobnostech Fischerova příběhu a zjistí, že záznamy o lidech ztracených v Tribeči sahají až daleko do minulosti a že k mnoha z nich došlo poměrně nedávno. Proto se Igor spolu se svou přítelkyní Miou, milovníkem konspiračních teorií Andrejem a tvrdým skeptikem Davidem vydává do tribečských lesů zjistit, jaká je pravda. Pátrání, které zpočátku působí jako nevinné dobrodružství zvědavé skupinky, však nekončí podle představ.

Můj komentář: A co takové záhady, které nám jsou relativně blízké? Film Trhlina pochází od našich slovenských bratří a opět se jedná o film natočený dle stejnojmenné knižní předlohy od spisovatele Jozefa Karika. Na ČSFD má sice film hodnocení 56 %, což je spíše takový průměr, každopádně si myslím, že neuškodí film vidět, protože se můžete dozvědět něco nového o záhadách v Tribeči, které patří k těm méně známým. Já film viděla na Netlixu, takže pokud na něm sledujete filmy či seriály také, můžete se pro příště inspirovat.

Tribeč je pohoří nacházející se v okresech Nitra, Zlaté Moravce, Topoľčany a Partizánske na západě Slovenska. V poslední době si ho oblíbili především milovníci konspiračních teorií, neboť se veřejnost začala zajímat o nevysvětlitelné záhady, které se v těchto místech mají odehrávat. Nejedná se sice o žádnou odlehlou lokalitu, přesto se dá v tribečských lesích a kopcích snadno zabloudit. Cesty, stromy či údolí se od sebe výrazně neliší a není zde ani moc vyhlídkových míst, abyste se mohli zorientovat. V průběhu posledních 90 let bylo zaznamenáno hned několik zmizení lidí a mnoho z nich nebylo doposud vyřešeno. V některých případech se našly oběti v zuboženém stavu, v jiných

zas nebylo nalezeno ani mrtvé tělo. A právě proto lokality tribečského pohorí dostaly název „slovenský bermudský trojúhelník“.

První zdokumentovaný případ týkající se zmizení člověka se datuje k roku 1929. Tehdy beze stopy zmizel místní horal Štefan Šamšal, po kterém se neúspěšně pátralo tři měsíce. Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno. Další pátrání se konalo hned rok po případu horala Šamšala. Ztratila se teprve osmnáctiletá Mária Šlajserová, která se vydala na návštěvu k prarodičům. Stejně jako ji se nenašel ani dělník Andrej Murgaš, který se ztratil v roce 1934 po cestě z práce.

Asi nejznámější případ se stal v roce 1939, kdy záhadně zmizel Walter Fischer, dělník Baťových závodů, který se vydal na výlet. Když ho po třech měsících našli na poli nedaleko města Zlaté Moravce, byl v bezvědomí a po těle měl popáleniny. Po své nešťastné zkušenosti se už nikdy nevzpamatoval a svůj život dožil zhroucený v ústavu pro choromyslné v Žilině. Právě on a jeho případ se stali klíčovým námětem pro film a knihu.

K dalším podivným situacím došlo například v roce 1966 nebo 1980. V roce 1966 našel místní hajný několik kilometrů od obce odstavené auto s bratislavskou poznávací značkou, o němž se později zjistilo, že patří manželům Belanovičovým - ti také beze stopy zmizeli. V roce 1980 se ztratil zas Čech Antonín Topil, který se na Slovensko přestěhoval na stáří. Sousedé tvrdili, že muž byl podivín a často chodil na dlouhé procházky do lesů, z té poslední se

však už nevrátil a jeho mrtvola se nikdy nenašla. Nejzajímavější na celém případu je však to, že jeho opuštěný dům byl zamčený zevnitř.

Mezi poslední záhadná zmizení patří třeba neobjasněný případ houbaře Jaroslava Buránského z roku 2012 či Marka Horvátha z roku 2017, který se v lesích ztratil při návratu ze zábavy. Ačkoliv byl do pár desítek hodin nalezen, byl dezorientovaný a na následky vážných zranění po třech dnech zemřel v nemocnici.

Je známo, že v lesích ztracení lidé by měli být doprovázeni také nepříjemně ohlušujícími zvuky a agresivními světly, které se často přiřazují k bludičkám. Jestli jsou však tyto události založené na nadpřirozených jevech, to se neví a není ani dobrý nápad to zkoumat na vlastní kůži. Místní lidé k těmto záhadám přistupují spíše skepticky a nejsou zrovna nadšení z toho, že se jinak klidný Tribeč stává turistickou atrakcí. Lidé se totiž často neumí chovat, a to se pak odráží na pořádku v lese nebo vyplašených zvířatech.

Anastázie / Anastasia (1997)

Píše se rok 1916 a dynastie Romanovců slaví 300. výročí své vlády v ruských zemích na nádherném bále. Malá princezna Anastázie se zde loučí se svou

milovanou babičkou Marií, která má odjet do Paříže. Oslavu však vyruší Rasputin, odvržený carův mág, jenž zaprodal svou duši peklu, aby se mohl pomstít celé rodině a seslat na ni kletbu. Pohromu přežije jen Anastázie s její babičkou, ty jsou však od sebe v tom zmatku rozděleny a princezna skončí v sirotčinci bez jakýchkoliv vzpomínek na svou minulost. Když Áňa dovrší plnoletosti, utíká do světa hledat rodinu a pravdu o vlastní minulosti. Po cestě potkává mladého pleticháře Dimitrije, který v ní pozná dokonalou dvojnici ztracené princezny Anastázie a přemluví ji, aby se s ním a jeho kolegou Vlád'ou vydala do Paříže obelstít osamocenou starou carevnu ve znamení peněžní odměny. Áňa si však při dobrodružné cestě začne vzpomínat na svůj život před sirotčincem a doufá, že v Paříži zjistí, kým doopravdy je.

Můj komentář: Nezapomněla jsem ani na ty, co dávají přednost spíše těm kresleným či animovaným filmům. Anastázie je moc pěkně provedený film od amerických tvůrců inspirovaný na základě skutečných událostí a záhady o ruské princezně. Při koukání na tento film však musíte počítat s mnohými historickými nepřesnostmi, přece jenom je tento film určený hlavně tomu nejmladšímu publiku jako pohádka. Na ČSFD má hodnocení 73 %.

Když byl v červnu roku 1917 svržen car Mikuláš II. z ruského trůnu, Bolševici ho spolu s carevnou i jejich pěti dětmi – Olgou, Marií, Tat'ánou, Anastázií a Alexejem – drželi v zajetí nejprve nedaleko Petrohradu a poté v Jekatěrinburgu, který se jim však stal osudným. V noci z 16. na 17. června 1918 se ve sklepení domu, v němž Romanovci pobývali, odehrála hrůzná poprava, při níž zemřel car, carevna, všechny jejich dcery i syn a zároveň carův nástupce Alexej společně ještě s nejbližším služebnictvem. Oběťmi masakru se stalo celkem 11 lidí.

Po popravě pak byla všechna těla převezena do dolu za městem, kde se jich zbavili. Zanedlouho se však začaly kvůli nepřesvědčivým důkazům objevovat mezi lidmi pochybnosti a menší fámy, jako například, že carská rodina přežila a utekla za hranice. Takové povídačky nebyly zrovna nejpřesvědčivější a málokdo jim věřil. Avšak necelé dva roky po smrti carské rodiny se událo něco, co se později stalo jednou z největších záhad 20. století.

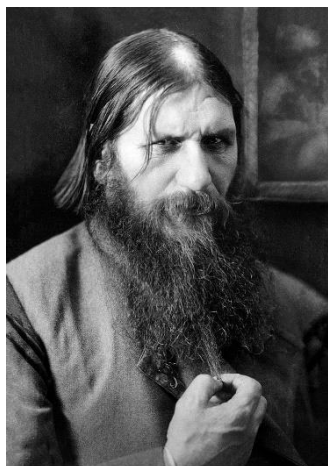
V únoru roku 1920 vylovili z berlínského kanálu ženu, která se ve vlnách pokusila spáchat sebevraždu. Posléze byla převezena do berlínské psychiatrické léčebny a po zotavení prvně uvedla své jméno jako Anna Čajkovská, později ale začala používat příjmení Andersonová. V březnu 1922 získalo pozornost tvrzení, že Anna Andersonová je ve skutečnosti Anastázie Nikolajevna, nejmladší dcera zavražděného cara Mikuláše. Důvěru si získala především barvitým vyprávěním o carské rodině či jejím útěku z Ruska, kromě toho ale také svou podobností s Anastázií. Všechno mělo však i svůj háček, například to, že její historky se nedaly nijak prokázat a také to, že neuměla ani slovo rusky.

Většina přeživší rodiny Anastázie a ti, kteří ji osobně znali, uvedli, že Andersonová je podvodnice. Jiní i přesto věřili, že je to opravdu ona. Pár let na to se ovšem ukázalo, že Andersonová by měla být opravdu podvodnicí – ve skutečnosti se mělo jednat o Franzisku Schanzkowskou, polskou dělnici trpící duševní poruchou. Po dlouhých letech plných soudních procesů německé soudy případ uzavřely s tím, že Andersonová nedokázala prokázat totožnost s Anastázií a proslulost svého tvrzení si získala díky velké medializaci. Andersonová po tomto neúspěchu emigrovala do Spojených států, a ačkoliv už ve hře nebyly soudy ani nic podobného, stále měla mnoho příznivců, kteří jí věřili. Život si pak dožila po svém a zemřela roku 1984.

Žen, které tvrdily, že jsou Anastázie, bylo samozřejmě mnohem více, právě ale Anna Andersonová se stala tou nejznámější „falešnou“ Anastázií. Po pádu Sovětského svazu byly nalezeny ostatky carské rodiny, které se podrobily DNA testování. Stejně tak se testům podrobily i zachovalé tkáně Anny Andersonové, jež konečně mohly potvrdit, že žena neměla s rodinou Romanovců nic společného. Naopak, její výsledky se shodovaly s prasynovcem Franziskou Schanzkowské. Jiné spekulace o přeživší Anastázií byly vyvráceny poté ještě roku 2008, kdy byly kompletně nalezeny všechny princezniny ostatky.

I když se dlouholetá záhada ohledně Anastázie nakonec vysvětlila a vyřešila, nesmím opomenout ani na Rasputina, jenž si v této pohádce zahrál hlavní roli záporné postavy. I k němu se váže několik záhad a vsadím se, že určitě hodně našich čtenářů ví, že to byl celkově velmi záhadný muž. A kdo to vlastně tedy byl?

Rasputin byl výstřední ruský mužik, léčitel a mystik, patrně předstírající jakési parapsychologické schopnosti. Ne nadarmo je jeho jméno spojováno s Romanovci, přesněji řečeno s carem Mikulášem a carevnou Alexandrou, neboť právě na ně měl velký vliv. K přízni mu napomohl jejich nejmladší potomek, syn Alexej. Ten trpěl vážnou chorobou hemofilii (=porucha srážlivosti krve), se kterou si lékaři nevěděli rady. Proto byl Rasputin povolán, aby malého Alexeje vyléčil, což se tak i údajně stalo. Takhle si tedy u cara získal přízeň, často mu radil a měl i určitý vliv v politických oblastech. To se samozřejmě mnoha lidem nelíbilo, a tak se rozhodli

Rasputina zbavit. Snad jeho smrt je doprovázena záhadami nejvíce.

Ačkoliv téměř každý zdroj o jeho smrti uvádí něco jiného, já vám sem uvedu tu nejkontroverznější verzi. Vraždu Rasputina mělo spáchat celkem 5 lidí a poté, co na carova mága zrovna moc nezapůsobil jed přidáný do vína a koláčů, byla zahájena palba. Rasputin dostal ránu do srdce, zad a hlavy, a i přesto útok přežil. Nakonec byl vhozen do řeky Něvy, z níž se pokoušel dostat ven, ale nepodařilo se mu to. Podle pitvy byla příčina jeho smrti utonutí.

Jestli zavraždit Rasputina bylo opravdu tak obtížné, to vám nezaručím, někde se totiž píše, že zemřel hned po zásazích střelby, jinde se tvrdí zas něco jiného. Každopádně dosti známá je i jeho předpověď, která byla mířena právě na carskou rodinu: „*Až zemřu, i vy brzy umřete.*“ - což se doopravdy stalo v podobě popravy celé rodiny, jež se odehrála ani ne dva roky po jeho smrti.

Nella Kučerová, 3. A

Zdroje:

<https://en.wikipedia.org/wiki/Mothman>

<https://www.youtube.com/watch?v=n8TOYzOgvCU>

<https://www.csfd.cz/film/7185-prorocvi-z-temnot/prehled/>

<https://www.csfd.cz/film/560116-trhlina/prehled/>

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Tribe%C4%8D>

<https://www.denik.cz/cestovani/tydenik-kvety-tribec.html>

<https://www.csfd.cz/film/11859-anastazie/prehled/>

https://cs.wikipedia.org/wiki/Zavra%C5%BEd%C4%9Bn%C3%AD_carsk%C3%A9_rodiny

<https://www.novinykraje.cz/liberecky/2019/08/09/ruska-princezna-anastazie-prezila-jako-jedina-masakr-carske-rodiny-romanovcu/>

https://cs.wikipedia.org/wiki/Grigorij_Jefimovi%C4%8D_Rasputin

12 otázek pro Fridu Kahlo (rozhovor ze záhrobí)

Doslechli jsme se, že rozhovory s učiteli či žáky od nás ze školy patří k nejčtenějším článkům v našem časopise. A jelikož rozhovorů není nikdy dost, v tomhle čísle jsme si pro vás připravili ještě jeden netradiční rozhovor, a to rozhovor s mexickou umělkyní Fridou Kahlo, o níž by se dalo říct, že to byla podivuhodná a tajemná žena. Škoda, že už je skoro 70 let po smrti. Naštěstí jedna paní učitelka z naší školy o jejím životě ví docela dost a poskytla nám rozhovor, který by jistě autorizovala i samotná malířka. A která paní učitelka na všechny tyto otázky odpověděla? To už je ovšem záhada (mystérium, chcete-li). Ale jsme si jisti, že ji rozlousknete.

1. Co máte nejraději na tom, co děláte a čemu se věnujete?

Malování je mou vášní. Překonala jsem dětskou obrnu a to mě inspirovalo k tomu, že jsem se původně chtěla stát lékařkou, ale vše se změnilo v mých 18 letech. Potkala mě tragická nehoda, která mě upoutala na více než rok na lůžko. Přežila jsem sice jako zázrakem havárii autobusu, ale měla jsem zlomeniny po celém těle - na páteři, klíční kosti, žebrech, pánvi, ramenou a nohou. Můj žaludek a děloha byly propíchnuty železným zábradlím. Byla

jsem uvězněná v sádře a tak jsem na ni začala z nudy malovat a už mě to nepustilo. Když jsem celou sádku pomalovala, maminka mi vyrobila takový nástavec, s kterým jsem mohla tvořit i v leže. A od té doby jsem v podstatě malovat nepřestala. Malování mi přinášelo radost, ale i úlevu při bolestech, kterými jsem trpěla celý život.

2. Jakých uměleckých technik nejraději využíváte pro svá díla?

Tvořím olejomalby a akvarely. Hodně čerpám z mexického folklórního umění. Používám techniky naivního a lidového umění a spojuji je s jasnými barvami, které jsou tak typické pro mexickou kulturu. Surrealisté mě považují za surrealistku, ale já sama toto označení odmítám, protože jak jsem již kdysi

Obraz Recuerdo (vzpomínka)

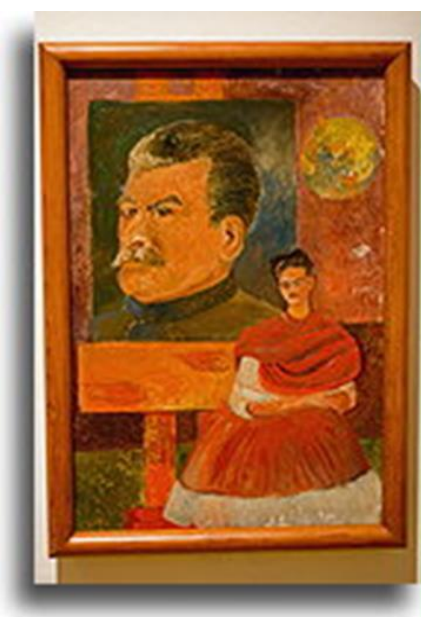
řekla: „Na rozdíl od vás, surrealistů, já nemaluji sny, maluji svou vlastní realitu. Mé obrazy jsou mým viděním světa.“

3. Proč děláte tolik autoportrétů?

Ano, to se mě ptá každý... Odpovím, jak už jsem odpověděla vícekrát. „Maluji autoportréty, protože jsem často sama. Maluji sama sebe, protože to je to, co znám nejlépe.“

4. Co Vás při tvorbě Vašich děl nejvíce inspiruje?

Vytvořila jsem 143 obrazů a z toho je 55 autoportrétů, takže odpověď je jasná. Největší inspirací je život kolem mne a já sama. Svou malbou také

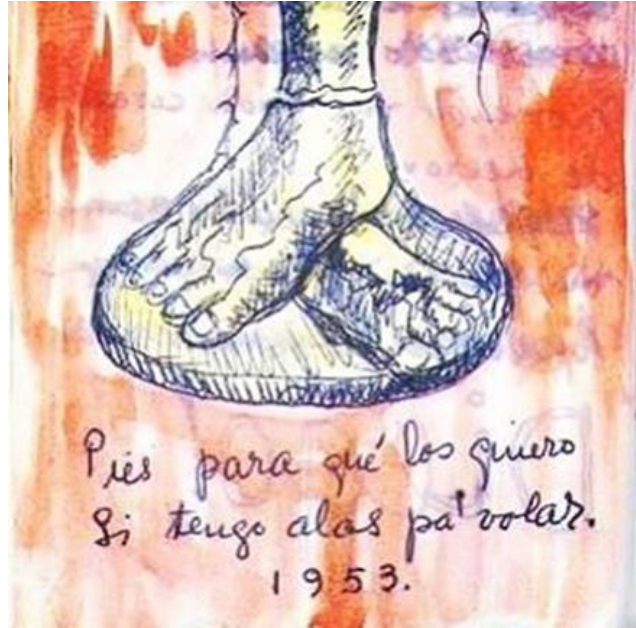

vyjadřuji nejen své vnitřní pocity, ale i svůj politický postoj. Jsme s manželem členi Komunistické strany Mexika a velmi aktivně hnutí podporujeme. Pokud Vás to bude zajímat, mohu Vám ukázat svůj obraz *Autoportrét se Stalinem*. Nad svou postelí mám fotografie Marxe, Engelse, Lenina, Stalina a Mao Ce –tunga. V našem domě jsme také poskytli azyl komunistickému revolucionáři Lvu Trockému, který se později stal na krátkou dobu i mým milencem. Jak říkám, marxismus uzdraví nemocné, a to já potřebuji především!

Právě malováním jsem se snažila vyrovnat s obrovskou bolestí, která mě doprovázela celý život. Za svůj krátký život (zemřela jsem ve 47 letech) jsem podstoupila více než 30 operací, ke konci života jsem musela používat na nalomenou páteř korzet a rok před svou smrtí (v roce 1953), mi lékaři dokonce museli amputovat nohu až po koleno. S touto ztrátou jsem se vyrovnávala velmi těžce. V posledních chvílích života jsem brala velké množství léků a byla závislá na alkoholu a morfinu. I když jsem se snažila být silná, propadala jsem depresím a často přemýšlela o sebevraždě.

Na následující straně – obrazy:

<i>La columna rota</i> (Zlomená páteř)	„Na co potřebuji nohy, pokud mám křídla na létání.“ – z deníku F. Kahlo
---	---

5. Říká se, že Vaše zranění Vám tolik bolesti nezpůsobovalo a že jste vlastně trpěla tzv. Münchhausenovým syndromem - předstíráním bolesti za účelem vzbuzování pozornosti a podnikání nových a nových operací. Sama jste se přece chlubila, že jste rekordmankou v počtu operací.

Nehorázný nesmysl, stejně jako ten, že jsem nakonec spáchala sebevraždu.

6. Ke kterému svému dílu máte nejbližší vztah a chcete, aby si ho lidé zapamatovali?

Nejbližší mám asi k tomu poslednímu obrazu mého života *Viva la vida* a zároveň bych chtěla, aby si toto mé poselství lidé nejvíce zapamatovali. I když jsem měla velmi bolestný život, měla jsem ho ráda a užila jsem si ho naplno.

Obraz *Viva la vida* (Ať žije život):

7. Kterí lidé na Vás měli ve Vašem životě největší vliv?

Zpočátku mého života samozřejmě mí rodiče. Maminka patřila k původním obyvatelům Ameriky a tatínkovi v krvi kolovala maďarsko - německo-židovská krev. Tyto dva světy, mexický a evropský, se ve mně mísily a dotvářely mě samotnou. Ostatně to spojení jsem vyjádřila v jednom z mých neslavnějších obrazů *Dos Fridas*.

Poté jsem zcela propadla svému manželovi, kterého jsem si dokonce vzala po našem rozvodu podruhé. Lásky k tomuto muži mě zcela pohltila, obohatila, ale i ničila.

Obraz Dos Fridas (Dvě Fridy)

8. Váš manžel je také umělec. Jak k němu vzhlížíte? Máte podobné nebo odlišné názory, co se zejména práce týče?

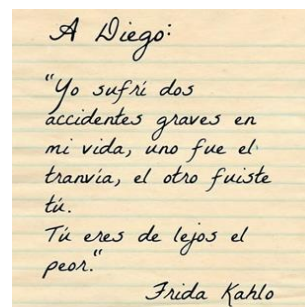
Jak už jsem zmínila, mého manžela jsem hluboce milovala, vážila si jak jeho, tak jeho umění. Lidé se často našemu vzhledově nerovnému vztahu podívovali. Náš první sňatek přirovnávali ke spojení slona s holubicí. Jednou jsme se rozvedli a dvakrát vzali. Nakonec jsme zjistili, že jsme si souzeni, i když jsme si byli často nevěrní. Manžel mě často podváděl a mně nezbyvalo nic jiného, než se tomu přizpůsobit. Diego Rivera (tak se můj manžel jmenoval) byl velmi slavným mexickým muralistou, který mě celý život v mém umění podporoval a byl tak nejen mým o 20 let starším milencem, ale i učitelem „architektem“ mého života.

Frida Kahlo s manželem Diegem Riverou

9. Jakými třemi slovy byste popsala vztah s Vaším manželem?

Spalující láska, bolest a bezmoc. Možná bych to řekla lépe mým slavným výrokem: „V životě mě potkaly dvě velké nehody, první byla s autobusem a druhá s Tebou. S Tebou to je ale daleko horší.“

10. Víme, že jste jednu dobu žili ve Spojených státech. Jak na svůj pobyt vzpomínáte?

Nevzpomínám na něj moc ráda. Diego byl velmi slavný i za hranicemi Mexika, stejně jako později i já, ale on si svou slávu uměl užívat. Ženy, i když to teď tak nemusí vypadat, mu nejen v Mexiku, ale i ve Spojených státech padaly k nohám a já to velmi těžce nesla. Navíc jsem přišla o naše dítě. Vlastně mám nejraději náš dům v Mexiku, kde pěstujeme spoustu kytek a chováme velké množství zvířat. Říkáme mu *La casa azul (Modrý dům)*. Určitě ho znáte, teď se v něm nachází mé muzeum a jsou tam v urně uloženy mé ostatky.

11. Jste pro mnoho žen inspirací. Jak se v roli zástupkyně feministického hnutí cítíte?

Ano, tato role je mi přisuzována a já se za to vůbec nestydím. Žila jsem a plnila si sny bez ohledu na to, jakého jsem byla pohlaví. Byla jsem velkou bojovnicí za ženská práva. Malovala jsem svůj svět, tak jak ho může vidět žena. Nebála jsem se vyjádřit své pocity, strach, bolest, radost a touhy. Tím, že jsem často malovala své portréty, jsem dala vše ženám najevo, že cítit se jako žena a hledat svou vlastní identitu není nic špatného. Měly bychom být na to pyšné!

12. Byl o Vás a Vašem životě natočen film. Viděla jste ho? A pokud ano, jak na Vás působí, líbil se Vám, můžeme ho považovat jako věrohodný? Podělte se s námi o Váš názor.

Ano, film jsme viděla a přijala jsem ho s velkou vděčností. I když v něm bylo pár nepřesností, je důležité, že vzbudil zájem o mou osobu, a především o mé dílo. Některé zážitky, které byly pro mě důležité, zde byly opomenuty. Ale to je samozřejmé – co kdo ví o mém životě? Ten znám nejlépe já sama. A pokud můžu ještě jednu poznámku... Ta herečka Salma Hayek rozhodně nebyla tak hezká jako já. ☺

Salma Hayek jako Frida Kahlo ve filmu Frida (2002)

Za zajímavý nápad a obohacující rozhovor děkujeme tajemné paní učitelce.

Nella Kučerová, 3. A

Historická záhada: Olomoucká vražda – 4. srpna 1306

Událost, o které už slyšel snad každý, a přesto jedno z dosud neobjasněných tajemství naší národní minulosti. Kdo zabil mladého krále Václava, posledního Přemyslovce na českém trůnu? Možných vrahů je mnoho, stejně jako pramenů, které o události ze čtvrtku 4. srpna 1306 promlouvají. Jsou však kroniky té doby důvěryhodným pramenem? Nejsou tendenční podobně jako dnešní noviny, jejichž vlastníkem je ten či onen politik, podnikatel, korporace, šedá eminence? Podívejme se nyní, kdo mohl být vrahem, co proti němu svědčí, co mu naopak dává alibi...

Královna Viola, manželka Václava III.: v době vraždy šestnáctiletá polská princezna z rodu Piastovců nemohla mít asi žádné vlastní politické ambice na vládu v cizí zemi. Zde by se ale mohlo jednat o silné ženské city – co když ji manžel podváděl, ona se to dozvěděla? Co když byla opravdu zamilovaná do jiného muže (třeba českého velmože Petra I. Z Rožmberka) a chtěla se svého manžela zbavit? Co třeba stav, kterému dnes říkáme domácí násilí? – že byl Václav III. hrubián a rád holdoval alkoholu, víme.

Nejpravděpodobnější motiv činu: osobní (milostné) zájmy

Polská šlechta v čele s Vladislavem Lokýtkem: cizí (navíc mladý, nezkušený) panovník v hrdém, slavném království, to nebude dělat nikdy dobrotu. Proč si nevládnout sami? Zbavme se krále cizince dříve, než přijde s armádou do naší vlasti! Tak asi mohli přemýšlet ti, proti kterým se Václav vypravil r. 1306 do Polska porazit jejich povstání a obhájit svoji polskou korunu.

Nejpravděpodobnější motiv činu: politické důvody

Česká šlechta – starší příslušníci: nezaplacené dluhy z doby Václavova otce Václava II., navíc Václav hrozí dalším zabíráním majetku šlechty. Jak chce někdo sáhnout české šlechtě na majetky a peníze, nezná bratra, natož hlavu státu!
Nejpravděpodobnější motiv činu: majetkové důvody

Česká šlechta – mladší členové: hrdost patří ke královské vládě, ale co je moc, to je moc! Urážky a ponižování ze strany krále byly k nevydržení, být srovnáván s hrncem není milé nikomu.
Nejpravděpodobnější motiv činu: osobní zášť, ponížení

Česká šlechta – stoupenci Závěše z Falkenštejna: různí Rožmberkové, páni ze Šternberka a další, kteří byli spřízněni či přátelé Závěše, kterého nechal zavraždit Václavův otec, se stále nemohli smířit s tímto krutým činem a sice po mnoha letech, ale přece jen se pomstili
Nejpravděpodobnější motiv činu: pomsta

Cesty mohou vést také do Uher:

a) Karel Robert z Anjou – soupeřil s Václavem o uherskou korunu, Václav (jako uherský král Ladislav V.) se sice uherské koruny vzdal, a co kdyby náhodou ji chtěl někdy zpátky?

Nejpravděpodobnější motiv činu: zbavit se politického protivníka

b) Alžběta Uherská – mohla být Václavovou manželkou místo Violy, kdyby Václav nerezignoval na uherskou korunu

Nejpravděpodobnější motiv činu: zhrzená čest, odmítnutí z politického důvodu

Zrádní Habsburkové? Rudolf Habsburský: už od dob děda Václava III. – Přemysla II. Otakara byly vztahy mezi Habsburky a Přemyslovci napjaté. Co na tom, že matkou Václava byla Guta Habsburská! Habsburkové v touze zvětšit svoji moc se neštítí ani vraždy svých příbuzných. Navíc, když české království leží ve sféře jejich zájmů.

Nejpravděpodobnější motiv činu: touha po moci, vládě, rozpínavost rodu

Co další nejbližší příbuzní:

a) Za vším hledej ženu? – Eliška Rejčka: bývalá královna, nevlastní matka Václava III., stále mladá, krásná, ambiciózní... Proč znovu nenastoupit na trůn? Třeba už sprádala plány, jestli si vezme za muže (a s ním i vládu v zemi) Rudolfa Habsburského, nebo dokonce českého velmože Jindřicha z Lipé.

Nejpravděpodobnější motiv činu: touha po moci, touha opět být „první“

b) švagr a manžel Václavovy sestry Anny – Jindřich Korutanský, v době Václavovy výpravy do Polska, měl české země od krále svěřené. Ale proč být pouze správcem, když jsem nejbližší mužský příbuzný, a tedy možný budoucí český král?!

Nejpravděpodobnější motiv činu: politické ambice

Kdo to tedy byl?

Každý současný detektiv vám řekne: „Zeptejte se vraha!“ Každý vyšetřovatel doby počátku 14. století vám řekne: „Mučte ho, dokud vám neřekne, proč zabíjel a kdo ho poslal!“

Máme smůlu! Vrah nám neřekne ani slovo, je mrtev. Stráže ho se zakrváceným mečem zabily hned, jak vyběhl z královy komnaty Jediný pramen – očitý svědek události v Olomouci r. 1306 – Nekrologium olomoucké metropolitní kapituly, označuje jako vraha jistého durynského rytíře Konráda, většina kronik domácích i zahraničních toto jméno přebírá. V čem se však kroniky, zápisy, letopisy neshodnou je to, kdo je strůjcem, kdo si vraždu objednal.

Historie je krásná právě v tom, že mnoho věcí nevíme, můžeme o nich spekulovat, představovat si, jak by to bylo, kdyby...

Zdroje informací:

<https://www.denik.cz/magazin/zahadna-vrazda-v-olomouci.html> (a další)

Denisa Růžičková, 2. A

Dilema (ne)čtenáře

V dnešní době čte opravdu málokdo. Mnozí přečetli pár knih naposledy na základní škole, jiní se nedostali dál než přes pár stránek. Věřte nebo ne, je to škoda. Nyní si spousta lidí neuvědomuje, co rezignováním na knihy zameškávají.

Taková knížka vás zavede do různých koutů naší planety, do jiných světů, příběhů v naší realitě neskutečných. Stránky vás na nějakou dobu přetransformují v někoho úplně jiného.

Otevřou se vám hranice představitosti a věřte, nic takového nejde vrátit zpět. Jak jednou povolíte uzdu fantazie a vizualizace, není úniku. Ani byste nevěřili, jak vám jedna řádka dokáže obrátit život vzhůru nohama.

Nejde jen o fantazii a prožitku z příběhu, četba vám automaticky rozvíjí slovní zásobu a gramatickou znalost. Nevím jak vy, ale raději si přečtu knihu, než abych si neustále procvičovala gramatická cvičení.

Jak lépe takového nečtenáře nalákat na popadnutí knížky a obnovení něčeho, co je pro ně cizí? Jednoduše. Ukážu na svou cestu hledání vztahu ke knihám, každý si z toho odnese to své.

Jsem člověk, kterého k lásce ke knihám vždy vedla moje matka. Jako malému děvčeti mi předčítala, když jsem o něco povyrosla a uměla jsem číst, vrhla jsem se na četbu sama. Na pár let mě ale veškerá láska a potřeba číst opustila a to z jednoho prostinkého důvodu – četla jsem nedobré knihy. Neměly zajímavý děj a nepředávaly mi zhola nic. Znova jsem po knihách sáhla až když mi bylo nejhůř. V básničkách jsem našla únik a pochopení, pocit synchronizace s lidstvem a trápení každého jedince. Následně jsem přešla na psychologické romány, ty mě dostaly zpět k mému koníčku. Nešlo ani tak o dechberoucí příběh, takové knížky mi ve velkém předávaly potřebné zprávy. Doslova mi měnily život po řádcích. Začala jsem chodit do knihovny a tam se blokáda kompletně prolomila. Čtení se pro mě stalo milovaným koníčkem. Někdy mi jde hlava kolem z toho, kolik realit neznáme, jaké možnosti se nám naskytují, ale během jednoho lidského životku nemáme šanci je prožít, kolik osob za celý život ani nepoznáme... Při četbě knih se vám zkrátka nejvíc rozvíjí myšlení. Neustále dumám nad tím, jak by docela malicherná změna mohla utvořit jiný svět. Občas mě i zarazí, jak jsme my lidé geniální, že ze zárodku nápadu dokážeme vykouzlit komplexní světy, osoby a příběhy.

Na rovinu, i mně to trvalo, ze začátku i kniha o sto stranách dala poměrně zabrat. Ale i um rychlejšího čtení a koncentrace je jedna z výhod knih. Klíčem toho všeho je vybrat si tu správnou knihu. Nemluvím o konkrétním titulu, každý z nás je jiný. Na úvod bych rozhodně nevolila sáhodlouhé odborné knihy, z kterých si kvůli neprocvičované paměti nic neodnesete. Sáhla bych po nějakém románu, povídkách... zkrátka čemkoliv, co má nějaký příběh a nemusíte vyset na jednotlivých slůvcích, příběh vás sám o sobě tak zaujme, že počet stran a kdo ví jaké další vzhledové aspekty knihy najednou vymizí. Doporučuji až tak nevolit knihu podle obalu či titulu. Taktéž chyba, kterou jsem já osobně na začátku dělala a můžu říct, že volba na pohled hezké ale nezajímavé knihy mě od čtení odrazovala. Rozhodně je pro začátečníka až motivující kniha obsahově kratší, během četby pozorujete progres a vnímáte, jak se s každou stranou zlepšujete.

Uvědomuji si také, že mnohé lidi od knih odrazuje už začátek knihy. To je úplně běžné a popravdě, do knihy se čtenář dostane až cca po třech kapitolách. Je to jak s lidským životem, také to trvá cca tři roky, než si dítě uvědomí samo sebe a úplně minimálně začne chápat svět. Jestliže vás kniha nezaujme ani po několika kapitolách, nemá cenu tlačit na pilu. Jak jsem říkala, každý z nás má jiný vkus.

Já sama nerada dbám na hodnocení knih ostatních, každý si z knihy odnáší něco úplně jiného, zkrátka to, co je pro dotyčného důležité. To je na rozdíl od filmu to kouzelné. Herec většinou ztvárňuje určitou část postavy a vkládá do ní kus sebe. Projektuje skrze ni emoce a pocity vycházející z něj. Proto je knižní postava naprosto odlišná od postavy filmové, záleží na vjemu každého z nás.

Doufám, že jsem vám, nečtenáři, alespoň trošičku napomohla. V dnešním světě techniky se světy kódované do papíru a textu zdají příliš komplikované. Co vám ale předá film se (většinou) ani zdaleka nevyrovná vlastní fantazii. V knihách je ale i ukryto spousta nevyřčeného tajemna, které vyčtou jen někteří z nás. Někdo zkrátka čte jen řádky, jiný i mezi nimi.

Pro ty z nás, kteří knihy milují a nedokáží si bez nich představit život, je zavrnutí knih opravdová záhada. Tolik vědomostí, zážitků, rad a informací, které si někteří dobrovolně upírají. Doufám, že vám tento článek napomohl pochopit opravdovou podstatu knih. Není to otrava, je to příjemným způsobem únik od reality.

Adéla Janotová, 2. B

Doporučuji: Strhující romány Aleny Mornštajnové

Kdyby se mě někdo zeptal, jaké české knihy bych mu doporučila, automaticky bych si vzpomněla na ty od současné autorky Aleny Mornštajnové. Oblíbená spisovatelka pochází z Valašského Meziříčí, vydala zatím čtyři romány a do podvědomí lidí se dostala hlavně svým románem *Hana*. Díky proslulé Haně si pak našly více čtenářů i její starší romány *Slepá mapa* a *Hotýlek*, a i poslední vydaná kniha *Tiché roky* vzbudila velký zájem. Všechny čtyři romány jsou hodnoceny velmi kladně, objevily se na seznamu nejčtenějších knih roku 2020 a není se čemu divit.

Alena Mornštajnová umí psát vsutku poutavě a dokáže si hezky pohrát nejen s českými slovy, ale i jmény. Postavám dává typická česká jména i příjmení, což klade přirozený dojem. Její způsob psaní se zdá být na první pohled decentní, zároveň v něm ale najdete množství zajímavých slovních obrátů či přirovnání a můžete tak obdivovat bohatství a krásu našeho jazyka.

Ačkoliv každý jednotlivý svazek vypráví jiný příběh, autorka do nich sází podobná témata a náměty. V dílech nám skýtá osudy lidí z více či méně rozvětvených rodin, v nichž se setkáváme s rodinnými tajemstvími a během čtení je postupně odhalujeme. Příběhy se navíc odehrávají na společensko-historickém pozadí minulého století, především v dobách komunistického Československa, ale také během obou světových válek či první republiky.

Já si od této autorky s chutí přečetla veškeré vydané romány, a jelikož se mi všechny moc líbily, rozhodla jsem se vám je v tomhle čísle představit.

Hana

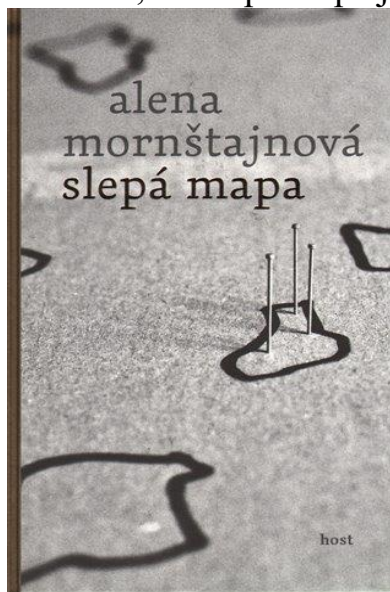
I když je *Hana* až třetí vydanou knihou autorky, ráda bych začala právě u ní. Jak již bylo zmíněno, právě tato kniha si získala největší pozornost, stala se u nás bestsellerem a pro mnohé čtenáře včetně mě byla prvním setkáním s Alenou Mornštajnovou. *Hana* se momentálně drží na druhém místě v žebříčku nejlépe hodnocených knih (databazeknih.cz), získala ocenění Kniha roku 2017, má svou divadelní adaptaci a byla přeložena do desítek cizích jazyků.

*Příběh plný ironie osudu začíná jednou zimou, kdy se devítiletá Mira vydá i přes zákaz rodičů k řece jezdit po ledových krátech. Jelikož ale spadne do vody, z dobrodružství se stává průšvih a Mira nedostane za trest na rodinné oslavě zákusek. Malicherná příhoda z dětství však Miře změni celý život a je kvůli ní připoutána k podivné a nemluvné tetě Haně. Proč je *Hana* taková? Po tom budete s Mirou pátrat po celou dobu čtení.*

Neskutečně silný a čtivý příběh se odehrává ve Valašském Meziříčí, rodném městě autorky, jemuž mimochodem knihu věnovala. Některé náměty a pasáže v knize jsou dokonce inspirované vyprávěním rodinných příslušníků spisovatelky či skutečnými událostmi. Celé je to vyprávěno z pohledů dvou hlavních postav – Hany a Miry, a i když dílo nese název jen po jedné z nich, na obálce najdete zašifrované jméno i té druhé. Já osobně bych Haně nevytkla nic, pro mě to byla a stále je jedna z nejkrásnějších knih, co jsem kdy četla.

Slepá mapa

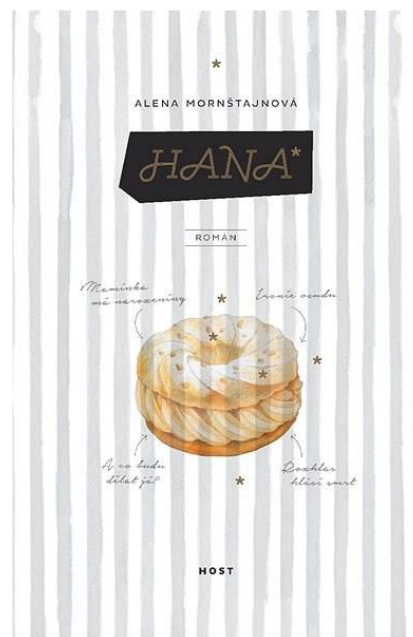
To, že Slepá mapa je autorčinou prvotinou, rozhodně neubírá na její kvalitě. Spisovatelka pracovala na knize dlouhých deset let a vytvořila tak mnohvrstevný, ale zároveň velice propracovaný a poutavý příběh rozdělený do třech částí, z nichž se každá zaměřovala na jinou postavu. Inspiraci načerpala z milého vyprávění neznámé staré paní, kterou potkala ve vlaku. Sama paní Mornštajnová v jednom rozhovoru uvedla, že Slepá mapa je kniha, na níž se naučila psát.

Anna, Alžběta, Anežka – tři ženy, tři generace, jedna rodina a mnoho životních zvrátů a tajemství. Rodinná sága začíná před první světovou válkou, kdy Anna, vypravěččina babička, odjíždí přes odpor svých rodičů se svým milým Antonínem do pohraničního městečka na severu Čech, aby začali nový život. Nový začátek se však záhy mění v boj o přežití, neboť Antonín je raněn na frontě a u Anny propuká tuberkulóza. O čtvrt století čeká jiný nový začátek i jejich dceru Alžbětu, která musí prchat před německou armádou zabírající pohraničí, a po dalším půlstoletí musí čelit vypravěčka Anežka těžkým životním rozhodnutím, které na ni číhají v podobě naléhavějšího důstojníka StB.

V knize se vyskytuje opravdu, ale opravdu hodně postav. Nemusíte se však bát, že byste se v jejich životech ztratili, autorka vás dějem provede jako profesionální průvodkyně. A ačkoliv všechny ústřední postavy mají stejnou krev, každá z nich je naprosto jiná. Anna si získala povahu neposedné dívky, která jde do všeho po hlavě, Alžběta je zas mnohem opatrnější a vážnější. Anežka si podle samotných slov autorky dokáže život pěkně zkomplikovat, přestože ho oproti své mamince a babičce měla v mnoha ohledech jednodušší.

První dva příběhy jsem slupla jako malinu, ten Anežčin mě sice bavil o něco

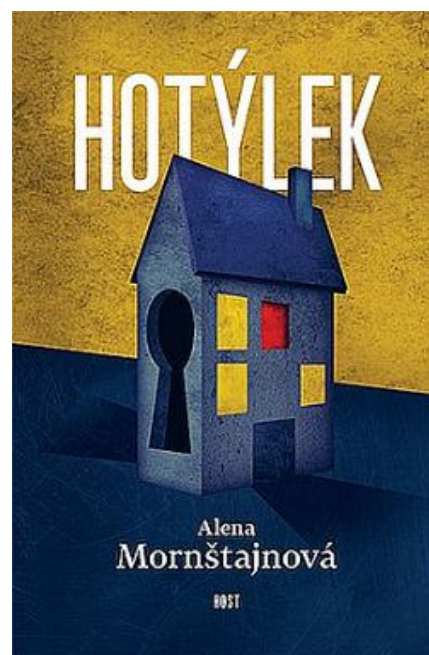
méně, ale i tak se mi kniha jako celek dost líbila a jsem ráda za to, jak skončila.

Hotýlek

Některé věci jako by nebraly ohled na čas. Zůstávají stejné navzdory různým překážkám, ať už to jsou dějiny nebo počasí. Takový je i hotel – vlastně spíš hodinový hotýlek – pana Leopolda, založený v dobách první republiky, nabízející párům potěšení za protektorátu, a dokonce i poté, co ho znárodnili komunisté. Oč více přímočaré lásky však hotelové pokoje nabízely, o to osudovější a dramatictější vztahy se odehrávaly v rodině majitele Leopolda a posléze i nového správce, jeho vnuka Václava.

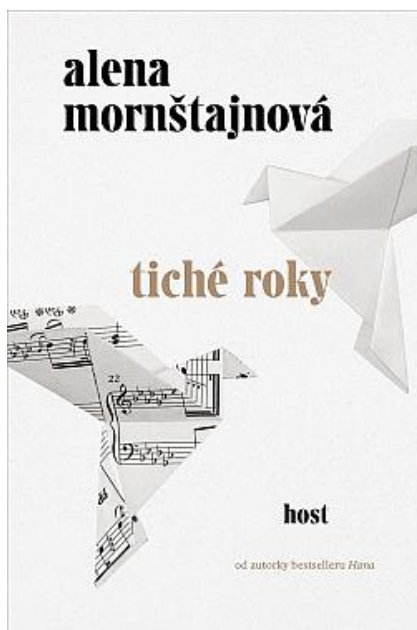
Jak už název napovídá, téměř celý příběh se točí kolem jednoho hotýlku. Hlavní postavu tentokrát zastupuje muž – Václav, který někdy klade dojem jako člověk bez empatie a charakteru, přesto je však svými blízkými velmi milován. I zde jsme se opět setkali s množstvím postav a rozvětvenou rodinou.

Hotýlek je v pořadí sice druhá vydaná kniha od autorky, pro mě to byla však ta poslední, kterou jsem si od ní přečetla a opět mě jen utvrdila v tom, jaká je Alena Mornštajnová báječná vypravěčka. Tuto knihu psala oproti Slepé mapě výrazně kratší dobu, i tak ale jde o propracované dílo z příjemného prostředí českých krajín. Moc mě zaujaly jednotlivé názvy kapitol, které citovaly vybrané verše z básně *Píseň o rodné zemi* od Jaroslava Seiferta.

Tiché roky

Bohdana je uzavřená dívka žijící jen se svým mrzoutským otcem a jeho dobrosrdečnou, leč poddajnou družkou Bělou. Bohdanu trápí neustálé napětí v domě a tajemství, které jí nepřestává vrtat hlavou: Proč ji nemocná babička oslovila při poslední návštěvě v léčebně „Blanko“? Vedle toho se odvíjí příběh Svatopluka, oddaného komunisty, který svůj život zasvětil budování socialismu, lásce ke své ženě a dceři, pro niž plánoval zářivou budoucnost. Jenomže nic není vždy podle představ a někdy se stanou věci, na které se nepřípravíte. Jakou souvislost mají mezi sebou tyto příběhy a co se stane, když se slíjí do jednoho?

Myslím si, že větší emotivní zážitek nezanechala ve čtenářích pouze Hana, ale i zatím poslední vydané Tiché roky. Ty byly oproti předešlým knihám autorky napsány za nejkratší dobu a ona sama v jednom rozhovoru prohlásila, že z jejího pohledu Tiché roky v některých směrech Hanu překonaly. Já si dovoluji říct, že obě knihy se mi velmi líbily, ale nedokážu posoudit, která z nich víc.

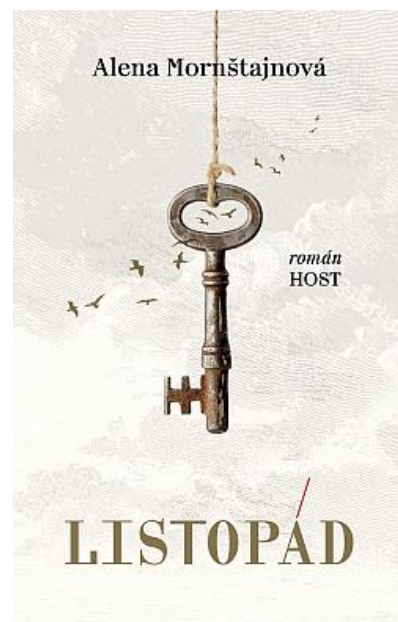
Jak už anotace knihy napovídá, jedná se o příběh se složitější kompozicí. Jde o intimní rodinné drama, v němž tentokrát nehrají roli velké dějiny, nýbrž životní náhody a lidské charaktery. V knize se střídají kapitoly ve dvou různých pohledech, v nichž můžeme zaznamenat vyprávění ich-formou i er-formou nebo mnoho časových pásem. Podle slov

spisovatelky bylo toto dílo opravdu náročné zkomponovat, příběh Svatopluka byl nakonec mnohem delší, než ten Bohdanin a aby se na konci mohly slít dohromady, musela natáhnout i ten její. Musím uznat, že si s prolínáním vyhrála vážně precizně a nebyla by to Alena Mornštajnová, kdyby nepřišla s něčím originálním. Kapitoly na sebe sice dějem nenavazovaly, za to navazovaly slovy. Těmi slovy, co jedna kapitola skončila, další kapitola začala.

Další knihy od Aleny Mornštajnové

Tato nadaná spisovatelka nenapsala však jen romány pro dospělé, ale zaměřila se i na ty mladší čtenáře a vytvořila pro ně dětskou knihu *Strašidylko Stráša* doprovázenou pěknými ilustracemi Galiny Miklínové. Já tedy tuto knížku nečetla, ale na české databázi knih má pozitivní hodnocení i komentáře, takže pokud máte doma nějaké malé knihomoly, můžete Strášovi dát šanci.

Mimo jiné se její čtenáři mohou těšit na nový, v pořadí již pátý román Listopád. Dle anotace v knize čeká další rodinný příběh, tajemství, minulost českých dějin, a dokonce i nádech fantasy. Jaký příběh si pro nás autorka letos chystá, to se dozvíme 15. dubna, kdy bude kniha uvedena do prodeje.

Nella Kučerová 3. A

Češtinářské okénko – otevřený dopis

Jan Palach a okolnosti jeho smrti jsou jistě jednou z nejzáhadnějších, nejtajemnějších a zároveň i nejděsivějších událostí dějin 20. století. Mladý student, který se 16. 1. roku 1969, z počátku za zcela záhadných okolností, upálil na pražském Václavském náměstí, dodnes vzbuzuje velkou pozornost a reakce na jeho čin jsou přinejmenším rozporuplné. Jedni jeho čin obdivují, druzí odsuzují jako bláznivý a sobecký kousek. Otevřený dopis, který mu adresovala ve své slohové práci Barbora Frantíková, přesně 52 let a dva dny po jeho smrti, by jej však, troufáme si říct, potěšil.

V Olomouci dne 18. ledna 2021

Drahý Jane Palachu,

píšu vám tenhle dopis, i když já sama jsem Váš čin nezažila. Pro mou babičku jste však velmi důležitý člověk a vždy, když mi o Vás vypráví zdá se mi, jako bych tam tehdy byla i já. Jako bych stejně jako má babička slyšela tu zprávu ze starého rádia na naší chatě.

Slyšela jsem o Vás spousty informací a spousty názorů na Váš čin. Vím, že pro značné množství lidí jste byl jen blázen, který to neměl v hlavě srovnané a který k dalšímu upálení naváděl další mladé studenty. Ale pro ty ostatní jste hrdina! Stejně tak pro mou babičku a stejně tak i nejspíš pro mě.

Když jsem byla menší a babička mi o Vás povídala, připadal mi Váš čin nerozumný a až příliš krutý. Byla to samozřejmá reakce malého dítěte, které nezažilo, co Vy. Ale nedávno jako by mi konečně začal dávat smysl. Jako bych se konečně mohla vcítit do Vás, do mladého studenta plného ideálů, které Vám režim bez milosti vzal.

Obětoval jste sám sebe, aby naše oči neplakaly pro tisíce lidí jako to bylo při jiných revolucích. Vděčíme Vám za to, že spousty lidí díky Vám konečně otevřelo oči! Vděčíme Vám za Sametovou revoluci, která byla i Vaše zásluha. Vděčíme Vám za svobodu, o níž jsme byli za režimu připraveni.

Děkuji Vám Jane Palachu za alespoň tak krátký čas, který jste mi věnoval a slibuji, že se postarám o to, aby nám už nikdy nikdo nevezal svobodu, za kterou jste nám Vy zaplatil vlastním životem.

Barbora Frantíková, 1. A

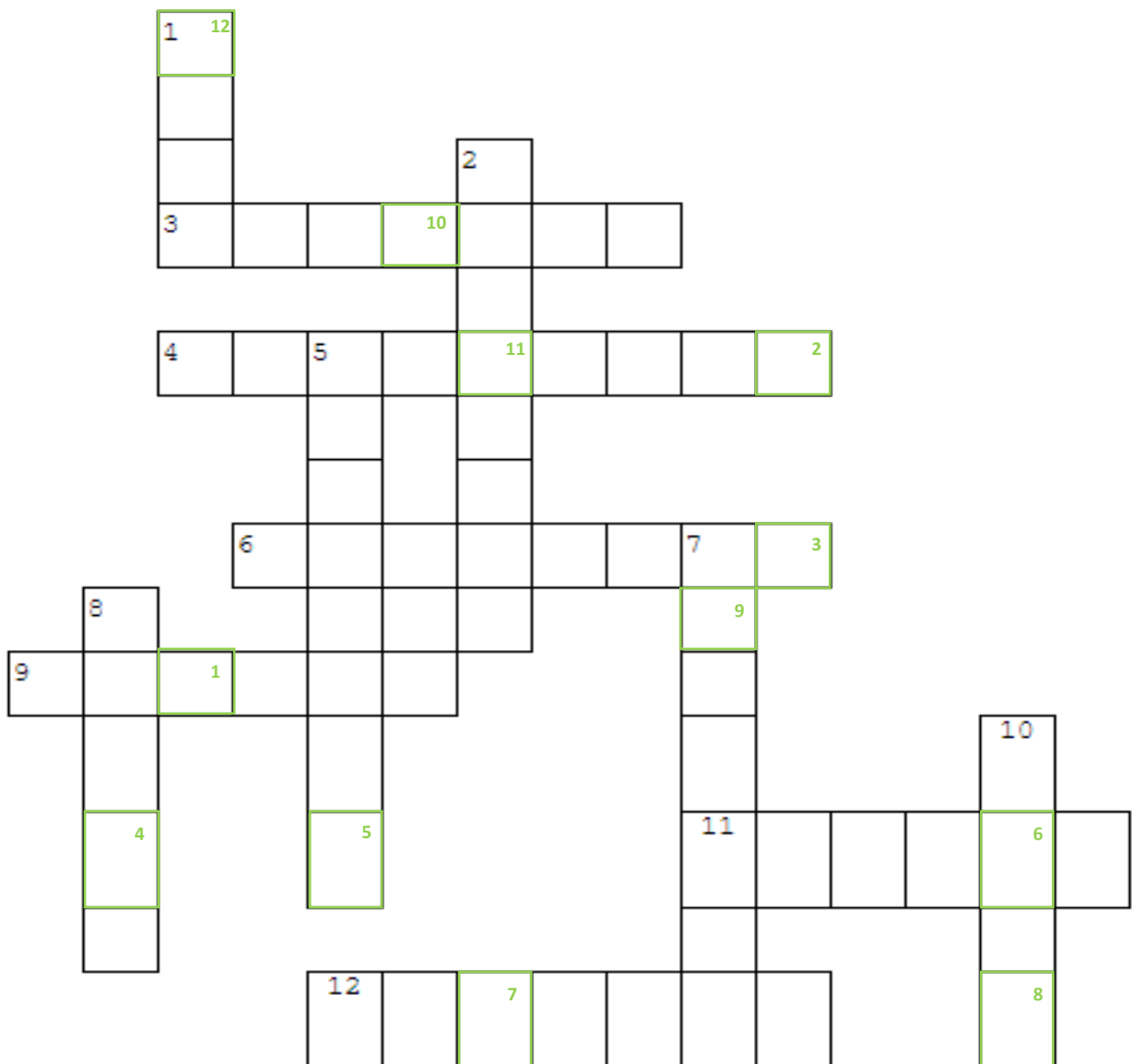
Křížovka: Jak dobře znáš mytické bytosti?

I pro naše předky nebyly záhady nijak cizí – rádi strašili své děti nebo se dospělí děsili navzájem báčorkami o mytických bytostech, které s lidmi nemají nijak slitování. V dnešní době známe tyto bytosti z milých pohádek už úplně jinak. Ještě, že tu máme stále spoustu starých děl, v nichž obávaná stvoření vystupují a my si tak můžeme udělat obrázek o tom, proč se jich lidé báli. V této křížovce budete mít za úkol poznat (nejen) slovanské mytické bytosti a dořešit citát od rakouského spisovatele Karla Krause.

Tajenku složíte postupně podle zelených číslic v zelených čtverečcích.

„Umělec je ten, kdo z _____ dokáže udělat _____.“

Svisle

1. Téže nemrtvý - živí se krví živých, nemá rád sluneční světlo, přes den zalézá do svého hrobu a je obtížné ho zabít. V současné kultuře bývá velmi oblíbeným námětem.
2. Nadpřirozená folklórní bytost objevující se v noci především v močálech a bažinách v podobě drobných plamínek. Zároveň je to však i světelný jev, který nejspíše dal podmět ve víře v toto stvoření.
5. Často zlomyslný irský skřítek s červenými vlasy a bradkou oblečený v zeleném oděvu. Není mu cizí žádná špatnost a je nesmírně bohatý.
7. Velký planoucí pták s rudým a zlatým peřím pocházející ze slovanských pohádek. Známe ho však po celém světě - podobný mu je např. fénix. Jeho celé jméno zní pták _____.
8. V židovské mystice člověkem oživená socha, jejíž nejznámější obdoba je ta z pražské pověsti a podle níž byl natočen český film Císařův pekař - Pekařův císař.
10. Nadpřirozená bytost s barvou v názvu vyskytující se v pověstech o hradech a zámcích. Dočíst jste se o ní mohli i v tomto čísle časopisu - celý název zní _____ paní.

Vodorovně

3. Ženská vodní démonka a možná partnerka hastrmana, jejíž jméno je odvozeno od barvy jejích vlasů. V dnešní době se jí sice říká spíše víla, ale určitě její původní název známe díky stejnojmenné opeře od Antonína Dvořáka.
4. Mytická bytost slovanského folklóru unášející zlobivé děti v jedné určité denní době. Známe ji můžeme hlavně z balady Karla Jaromíra Erbena. Podobnou bytostí je také například Klekánice.
6. Asi nejznámější český duch hor, který ochraňuje celé Krkonoše před pytláky či chamtivými hledači pokladů. Určitě každý si na něj vzpomene z oblíbeného večerníčkového seriálu.
9. Mytická bytost v podobě ženy a ryby, která se stala námětem pro řadu uměleckých děl, tím nejznámějším je pohádka od Hanse Christiana Andersena. Bytost se nazývá _____ panna.
11. Vodní démon slovanského folklóru, který stahuje lidi do vody a utonulé duše přechovává v hrnčících. Můžeme ho znát z jedné stejnojmenné balady z básnické sbírky _____ Kytice.
12. Zlé bytosti slovanských pohádek, které vábí děti nebo kolemjdoucí v lese, aby je snědly nebo jim vyloupily oči. Známe jsou také pod názvem Jeskyňky a najít je můžeme např. v pohádce O Smolíčkovi.

CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA
CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA CESTOVNÍ HOREČKA

ČASOPIS CESTOVNÍ HOREČKA, ZIMA 2021

Copyright © 2021 by Pavel Stůj Ph.D., A.K.A. Manhattan
Veškerý obsah náleží časopisu Cestovní horečka, všechna práva vyhrazena

Redakční tým:

Šéfredaktoři: Nella Kučerová, Matouš Frýbort
Redaktoři: Adéla Janotová, Matěj Zaorálek a další
Zodpovědná osoba: Pavel Stůj Ph.D.
Obálku vytvořil: Martin Vaniak
Zveřejněno: The Sunday Publishing